

SHADOW

● REC

เมื่อฆาตกรตัวจริงอยู่ในกลุ่มผู้เล่นเกม
สงครามประสาทที่ต้องเดิมพันด้วยชีวิตจึงเริ่มขึ้น

MAFIA GAME

กับดักล่าฆาตกร

คิมฮาริม (김하림) : เขียน
ชญาพร จารยปัญญา : แปล

마
피
아
찾
기

สารบัญ

1.....วันนี้	9
2.....2 กันยายน 2023	48
3.....ป้ายของการทดลองวันที่สอง (1)	53
4.....23 กุมภาพันธ์ 2014	87
5.....ป้ายของการทดลองวันที่สอง (2)	92
6.....ป้ายของการทดลองวันที่สาม (1)	102
7.....19 สิงหาคม 2015	132
8.....ป้ายของการทดลองวันที่สาม (2)	139
9.....ป้ายของการทดลองวันที่สาม (3)	144
10.....ป้ายของการทดลองวันที่สาม (4)	165
11.....เข้ามิตของการทดลองวันที่สี่ (1)	176
12.....16 กันยายน 2017	191
13.....เข้ามิตของการทดลองวันที่สี่ (2)	198

14.....เข้ามิตของการทดลองวันที่สี่ (3)	217
15.....เข้าของการทดลองวันที่สี่ (1)	222
16.....เข้าของการทดลองวันที่สี่ (2)	253
17.....15 ตุลาคม 2017	265
18.....ปายของการทดลองวันที่สี่	268
19.....หลังจบการทดลอง (1)	283
20.....หลังจบการทดลอง (2)	293
21.....หลังปิดคดี	300

• REC

บ้างเกิดความเจ็บขึ้นอีกครั้ง แต่เห็นหน้าก็พอจะรู้
ไม่มีใครอยากเล่นเกมนี้
และไม่มีใครคิดฟังคำสั่งอีกต่อไป

1
วันนี้

รถตู้เล่นผ่านทุ่งอ้อกว้าง มุ่งหน้าเข้าประตูเหล็กสูงใหญ่มาจอดลง
หน้าอาคารหลังหนึ่ง

“ขอบคุณค่ะ”

มินจุกล่าวกับคนขับรถแปลกหน้าแล้วลงจากรถ ทันทีที่สัมผัสพื้น เท้า
พลันเย็นวาบราวกับสัมผัสด้วยเท้าเปล่า พอปิดประตู รถตู้รับส่งเธอก็ขับออก
ไปทันที

มินจุซุกตัวอยู่ในเสื้อโค้ตตัวยาว ร่างลั่นเทิ้มจากอากาศหนาวเฉยหน้า
มองอาคารสีขาวตรงหน้า เธอเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังไม่รู้จักสถานที่นี้ดี

ได้ยินว่าบ้านเดี่ยวสไตล์ยุโรปกลางทุ่งอ้อกว้างหลังนี้เคยเป็นสถานที่
ถ่ายละคร พอเวลาผ่านไปสิบปีผนังก็หลุดลอกออกไปมาก เกิดรอยแตกร้าว
ไปทั่วจนสภาพดูแทบไม่ได้ หน้าบ้านมีเพียงต้นอ้อพลิวไทรคัลลายเกลียวคลื่น
ส่วนถนนที่รถตู้ขับผ่านมาเงียบสงัด แม้แต่รถสักคันก็ไม่มี

มินจุสะพายกระเป๋าขึ้นไหล่ ก้าวไปทางประตูที่มีกระดาดะแปะไว้ว่า
‘ห้องลงทะเบียนผู้เข้าร่วมทดลอง’

เมื่อเข้ามาก็พบห้องนั่งเล่นซึ่งเคยเป็นฉากบ้านตัวเอกในละคร ขนาด น่าจะกว้างกว่า 330 ตารางเมตร แต่กลับสัมผัสได้ถึงไอเย็นเยียบตามแบบฉบับของสถานที่อันไร้ร่องรอยการใช้ชีวิต

เสียงพูดคุ้ยเจื้อยแจ้วดังมาจากด้านหนึ่ง คงเป็นเสียงเจ้าหน้าที่ฝ่ายครัว เช่นเดียวกับรอบก่อน ขณะที่มินจูกำลังจะเดินไปทางนั้น ชายหนุ่มผู้สวมเสื้อยืดสีส้มก็โผล่พรวดออกมาเพราะได้ยินเสียงฝีเท้า

“ยินดีต้อนรับครับ”

เป็นชายคนเดียวกันกับที่เคยเจอตอนทดลองรอบแรก มินจูจำได้จากความหล่อแม้จะสูงไม่มาก พอนึกขึ้นได้ว่าเจ็ดวันต่อจากนี้คงได้เห็นแต่เหล่าหน้ากากชวนหัวเสียแทนใบหน้าคน มินจูก็จ้องใบหน้าของเขาให้เต็มทีก่อนเดินตามชายคนนั้นไป

ชายหญิงสองคนในยูนิฟอร์มแบบเดียวกันที่นั่งอยู่ในครัวเฝ้าต้อนรับมินจู เจ้าหน้าที่ชายซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้ายืนแบบฟอร์มยืนยันการเข้าร่วมมาให้

“ขั้นตอนเหมือนรอบแรกครับ”

ข้อกำหนดของรอบแรกถูกรับไว้ตามเดิม

ก. ยินยอมเข้าร่วมการทดลองนี้ด้วยความสมัครใจ

ข. อาศัยอยู่ในบริเวณเฉพาะที่ผู้จัดเตรียมไว้ สวมใส่เครื่องแต่งกายที่กำหนด (ยูนิฟอร์มผู้เข้าร่วมทดลอง) และประพฤติตนอย่างมีศีลธรรมและมโนธรรม

ค. ส่งมอบสัมภาระทั้งหมด นอกจากของใช้จำเป็นที่ตกลงกับผู้จัดไว้ล่วงหน้า

ง. ปฏิบัติตามกฎหมายที่ผู้จัดกำหนด และเข้าร่วมกิจกรรมการทดลองด้วยความกระตือรือร้น

จ. เนื่องจากการเป็นการทดลองในหัวข้อ ‘การปกปิดตัวตนในกลุ่ม’ จึงห้ามเรียกขานชื่อของกันและกัน

*‘การปกปิดตัวตน’ ในการทดลองนี้ หมายถึง การไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัว

จ. ระหว่างการทดลอง ห้ามถอดยูนิฟอร์มผู้เข้าร่วมทดลองโดยเด็ดขาด ยกเว้น เมื่ออยู่คนเดียวในห้องพักส่วนตัว สามารถถอดและเปลี่ยนเสื้อผ้าได้

ข. หากมีการฝ่าฝืนกฎ จะไม่ปฏิเสธบทลงโทษที่ผู้จัดกำหนด คือการหักเงินจำนวนหนึ่งจากค่าตอบแทนการเข้าร่วมทดลอง

ค. การทดลองแบ่งออกเป็นสองรอบ เงินมัดจำสำหรับการเข้าร่วมครบตามกำหนด จำนวน 10,000,000 (สิบล้าน) วอน มีกำหนดชำระหนึ่งวันก่อนเริ่มการทดลองรอบแรก และค่าตอบแทนการเข้าร่วมทดลองส่วนที่เหลือมีกำหนดชำระในวันถัดไปหลังจากสิ้นสุดการทดลอง กล่าวคือวันออกจากสถานที่ทดลอง ค่าตอบแทนการเข้าร่วมทดลองรวมเงินมัดจำเป็นจำนวนทั้งสิ้น 50,000,000 (ห้าสิบล้าน) วอน หนึ่ง กรณียกเลิกการเข้าร่วมกลางคัน หรือไม่เข้าร่วมตามกำหนด จะมีค่าปรับเป็นสองเท่าของเงินมัดจำ

ณ. กฎทั้งหมดเป็นไปตามกฎหมายปัจจุบัน หากเกิดอาชญากรรมภายใน ทีมผู้จัดจะเข้าแทรกแซงทันที และอาจจำเป็นต้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจแทรกแซงตามความร้ายแรงของสถานการณ์

การทดลองรอบแรกเสร็จสิ้นลงเมื่อสองสัปดาห์ก่อน มินจูใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นและทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ด้วยรูปแบบการทดลองที่ค่อนข้างยุ่งยาก ต้องค้างแรม และยังคงต้องเข้าร่วมกิจกรรมให้ครบทั้งสองรอบ มินจูเลยคิดว่าไม่น่าจะมีผู้สมัครเยอะ เมื่อรู้ว่ามีผู้สมัครเป็นหมื่นๆ เธอถึงกับอึ้งที่ตัวเองได้รับเลือกจากผู้สมัครหลายหมื่นคน เดิมทีมินจูสมัครเข้ามาเพราะเรื่องเงินล้วนๆ แต่ดันผ่านการคัดเลือกรอบเอกสาร และสัมภาษณ์ผ่านจนได้มาอยู่ที่นี่ ไม่ว่าจะคิดยังไงเธอก็ไม่เข้าใจเกณฑ์การคัดเลือก

พอเห็นว่าไม่มีเนื้อหาข้อกำหนดใหม่ มินจูก็ไม่ลังเล หยิบปากกาขึ้นมาเขียนชื่อ ‘คิมมินจู’ ในช่องลงนาม แล้วส่งเอกสารไปให้เจ้าหน้าที่ของทีมงานผู้จัด

ทันที

“เชิญทางนี้ครับ”

มินจูเดินตามเจ้าหน้าที่ชายไป ขึ้นตอนไม่ต่างจากรอบแรก เธอรู้ว่ากำลังจะไปไหน

ห้องเปลี่ยนชุดยังเหมือนเดิมทุกอย่าง ภายในห้องขนาด 6.6 ตารางเมตร มีตู้ล็อกเกอร์วางเรียงกันแปดตู้ ทุกตู้ปิดสนิทโดยมีกุญแจเสียบคาไว้ มีเพียงตู้เดียวที่เปิดอยู่ก็คือตู้ที่เธอจะใช้

เจ้าหน้าที่ชายออกไป เหลือเพียงมินจูอยู่ในห้องเปลี่ยนชุดตามลำพัง ในตู้ล็อกเกอร์มี ‘ยูนิฟอร์มเฉพาะ’ ห่อด้วยพลาสติกวางอยู่ เป็นชุดที่ทีมผู้จัดเตรียมไว้ให้ผู้เข้าร่วม ประกอบด้วยชุดตัวใน เลื่อยืด ชุดชั้นใน และชุดนอน มากถึงแปดชุด ต่อให้เปลี่ยนทุกวันก็ยังเหลือ ส่วนจัมป์สูทสำหรับสวมทับ ด้านนอกในห่อให้มาแค่ตัวเดียว นี่เป็นเสื้อผ้าทั้งหมดตลอดหนึ่งสัปดาห์นี้

มินจูถอดเสื้อผ้าแล้วใส่ข้าวของส่วนตัวไว้ในตู้ เธอพกของมาแค่ไม่กี่อย่าง เนื่องจากรู้อยู่แล้วว่าเธอเข้าไปไม่ได้ จึงไม่เตรียมมาแต่แรก มีแค่ยาแก้แพ้ น้ำตาเทียม ยาคุมกำเนิด และผ้าอนามัยเท่านั้น ที่สามารถนำเข้าไปได้ ตามข้อตกลงล่วงหน้ากับทีมผู้จัด ในการทดลองรอบแรก เธอไม่รู้กฎข้อนี้เลย พกของมาเต็มที่สุดท้ายก็ถูกยึดหมด

มินจูแต่งตัวง่ายๆ ด้วยชุดจัมป์สูท ดูคล้ายชุดผ้าป่านสำหรับฤดูหนาว ที่น่าจะใส่กันแต่ในสมัยโซซอน ถึงอย่างนั้นก็ทำจากผ้าฝ้ายคุณภาพดี บวกกับรอบอกกว้างทำให้สวมสบาย

รอบก่อนเธอรีบถอดออกทันทีหลังลองสวม ก่อนจะเรียกเจ้าหน้าที่มาบอกว่าไซซีใหญ่เกินไป แต่คราวนี้ไม่ เธอเข้าใจแล้วว่าพวกเขามีจุดประสงค์บางอย่างในการทำไซซีใหญ่แบบนี้

ด้านในตัวชุดมีการติดตั้งอุปกรณ์เสริมเพื่อการปิดบังรูปร่าง ตรงบ่ามีแผ่นรองแข็งๆ คล้ายเกราะ และตรงหน้าท้องมีส่วนคล้ายผ้าคาดเอวสำหรับพรางทรง ตรงหลังคอกมีหมวกชุดสองแบบ แบบรัดรูปที่แนบกับศีรษะคล้าย

บอดีสูท และชุดปีกกว้าง ซึ่งเจ้าหน้าที่บอกว่าต้องใส่ทั้งคู่

แต่สิ่งที่แปลกยิ่งกว่าเสื้อผ้าประหลาดนี้ ก็คือ ‘หน้ากาก’ ที่ติดอยู่กับชุด แค่นี้ก็ถึงตอนสวมมันในการทดลองรอบแรก มินจุก็รู้สึกเหมือนเหงื่อไหลออกมาแล้ว

นอกจากนี้ยังมีถุงมือ ถุงเท้า และรองเท้าสีดำล้วน ด้านในของรองเท้าคล้ายคอมเบตทหาร มีแผ่นเสริมสันสูงเกือบยี่สิบเซนติเมตร ดูจากการติดฟองน้ำไว้โดยรอบคงทำเพื่อปกปิดขนาดเท้า ทำให้คอมเบตดูใหญ่กว่าขนาดเท้าจริงถึงหนึ่งเท่าครึ่ง ถึงได้แยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร สิ่งที่จะช่วยให้รู้ได้มีเพียงเสียงพูดจากเครื่องดัดแปลงเสียงที่ฝังอยู่ที่หน้ากาก

มินจุยังจำช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่คนแปดคนสวมชุดแบบเดียวกัน ใส่หน้ากากเหมือนกัน รูปร่างหน้าตาเหมือนกัน และใช้ชีวิตด้วยกันได้อย่างแจ่มแจ้ง เป็นช่วงเวลาที่ยืดยาวนานมาก เนื่องจากไม่รู้ว่าเป็นใครและไม่มีใครเคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของกันและกัน

พอสวมหน้ากากแล้วส่งกระจุกก็รู้สึกเหมือนกำลังสบตากับใครคนอื่นที่ไม่ใช่ ‘ตัวเอง’ เป็น ‘ใบหน้าของคนอื่น’ ที่เห็นมาจนเบลอตลอดหนึ่งสัปดาห์ของการทดลอง

มินจุสวมนาฬิกาที่รับมาและเปิดประตูออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เจ้าหน้าที่หญิงเดินเข้ามาพร้อมเครื่องตรวจจับโลหะในมือ

“เปลี่ยนชุดเสร็จแล้วใช่ไหมคะ เพื่อความปลอดภัย ขออนุญาตตรวจสอบสักครู่ค่ะ”

เป็นขั้นตอนเดียวกันกับรอบก่อน มินจุพยักหน้าให้ เจ้าหน้าที่จึงใช้เครื่องตรวจจับโลหะเริ่มสแกนไล่ตามเนื้อตัว จากนั้นใช้มือคลำตามเสื้อผ้าอย่างเกรงอกเกรงใจ ตรวจค้นเสร็จหนุ่มหล่อคนก่อนหน้าก็พาเธอไปยังสถานที่ทดลอง

สถานที่ทดลองอยู่บนชั้นสองของตัวบ้าน ตรงชั้นหนึ่งยังคงรูปแบบที่פקอาศัยเช่นเดียวกันกับตอนถ่ายละคร แต่ชั้นสองปรับปรุงโครงสร้าง

จนกลายเป็น ‘พื้นที่ทดลอง’ โดยสมบูรณ์แบบ

เมื่อขึ้นบันไดมาก็พบประตูทางเข้าเป็นประตูบานคู่สีขาว ก่อนเปิดประตู ชายหนุ่มกำชับกับมินจูว่า

“เดี๋ยวรอผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ อยู่ในพื้นที่ทดลองก่อนนะครับ ถึงจะเลือก ห้องที่ต้องการได้เหมือนรอบก่อน”

“ฉันสงสัยว่าทำไมทุกคนถึงไม่เจอกันตอนเข้ามาคราวก่อน ที่แท้ก็กำหนด เวลาต่างกันนี่เอง รอบนี้ก็เหมือนกันเหวอ”

เมื่อมินจูเอ่ยปาก เสียงดัดแปลงไม่คุ้นหูก็ดังขึ้น เป็นเสียงทุ้มต่ำของผู้ชายเช่นเดียวกับรอบแรก เสียงเดิมของเธอเป็นโทนโซปราโนสูงแหลม แต่น่าแปลกที่พอดัดแปลงแล้วดันเป็นโทนต่างกันสุดขีด มินจูยังไม่ชินกับเสียงนี้ คล้ายเป็นเสียงคนอื่นพูด

“ใช่ครับ”

“เพราะอย่างนี้สินะ คนแรกที่มาคราวก่อนถึงได้บอกว่ารออยู่ห้าชั่วโมง ดูจากเวลาที่กำหนด...วันนี้ฉันมาคนแรกใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“ช่วยจริงๆ”

“ขอโทษด้วยครับ เป็นมาตรการจำเป็นในการปกปิดตัวตนผู้เข้าร่วม เข้าใจเราด้วยนะครับ”

“เฮอะ ช่างมันเถอะ”

มินจูถอนหายใจอย่างหัวเสีย โบกมือไล่ที่หนึ่งก่อนเข้าไปในพื้นที่ทดลอง สิ่งแรกที่สะดุดตาคือกระดานไวต์บอร์ดที่ตั้งชิดผนังด้านซ้าย รอบก่อนไม่เห็นมี...

เจ้าหน้าที่นำมาถึงหน้าประตูแล้วกลับไป รอบก่อนก็เช่นกัน ไม่มีกระทั้ง คำอวยพรตามมารยาทอย่าง ‘ขอให้มีความสุขนะครับ’ หรือ ‘ทำให้เต็มที่นะครับ’ ไม่รู้เพราะแบบนี้หรือเปล่ามินจูถึงได้รู้สึกเหมือน ‘โดนหลอก’ มาเข้าร่วมการทดลองในห้องปิดตาย

พื้นที่ทดลองขนาด 330 ตารางเมตรแห่งนี้มีโครงสร้างเรียบง่ายมาก ถ้าให้วาดแผนผังก็แค่เริ่มจากสี่เหลี่ยมใหญ่หนึ่งอัน แบ่งครึ่งตามแนวนอน จากนั้นวาดสี่เหลี่ยมเล็กแปดอันเรียงกันด้านบนโดยเว้นระยะห่างจากกันเล็กน้อย สี่เหลี่ยมเล็กแทนห้องพักส่วนตัวของผู้เข้าร่วมทดลอง เรียงตามลำดับไปตั้งแต่หมายเลขหนึ่งถึงหมายเลขแปด แต่ละห้องมีขนาดเล็กเพียง 9.9 ตารางเมตร แต่มีการเว้นช่องว่างระหว่างห้องไว้ที่หนึ่งเมตร จึงหมดกังวลเรื่องความเป็นส่วนตัว ผนังกันสูงจนสุดเพดาน ห้องพักอยู่รอบนอก ตรงกลางมีพื้นที่กว้างมากพอสำหรับทำเป็นห้องนั่งเล่น ทีมผู้จัดเรียกบริเวณนี้ว่า ‘ลานจ์’ และเรียกครัวที่ใช้กินอาหารร่วมกันว่า ‘ห้องอาหาร’

มินจุกวาดตามองพื้นที่ทดลองคร่าวๆ เหมือนเดิมไม่มีผิด กว้างแต่โล่งจนให้ความรู้สึกโล่งกว้าง คงเพราะไม่มีหน้าต่างถึงได้ยังรู้สึกแบบนั้น เห็นได้ชัดเลยว่าเป็นพื้นที่ปิด จากข้างในไม่สามารถมองเห็นภายนอก แม้แต่ขาตั้งกล้องที่มุมห้องและกล้องวงจรปิดบนผนังยังอยู่ในสภาพเดิม

มินจุเลือกห้องหมายเลขหนึ่งซึ่งไกลจากทางเข้ามากที่สุด ห้องซึ่งอยู่คนละฟากกับทางเข้าและใกล้ห้องอาหารที่สุด ห้องนี้เคยเป็นห้องส่วนตัวของเธอในการทดลองรอบแรก โครงสร้างภายในน่าจะเหมือนกันหมด จึงไม่มีเหตุผลให้ต้องเลือกห้องอื่น

มินจุอ่านคู่มือที่ติดอยู่ข้างกลอนดิจิตัล ลงทะเบียนรหัสผ่านใหม่ เช็กสองสามครั้งว่าล็อกดีแล้วจึงออกมาที่ลานจ์

มินจุเริ่มคุ้นเคยกับที่นี่ขึ้นมาบ้าง เมื่อนึกถึงสิ่งต่างๆ ที่ทำมาตลอดสัปดาห์นั้น ทั้งเล่นเกมเศรษฐี ภูกินหาง หรือจับโกหก ล้วนอยู่แต่ในลานจ์นี้ บนชั้นวางมุมลานจ์เคยมีเซตบอร์ดเกมวางอยู่เต็มไปหมด แต่...ตอนนี้กลับว่างเปล่า

รอบนี้จะได้ทำกิจกรรมอะไรบางอย่างนะ มินจุเดาไม่ออกว่าทีมผู้จัดจะได้อะไรจากการเล่นเกมในการทดลองรอบแรก ถึงแม้จะเป็นการทดลองเรื่อง ‘การปกปิดตัวตน’ ก็ไม่รู้อยู่ดีว่าจะไปเอาผลลัพธ์มาจากไหน แบบนี้เรียกว่า

การทดลองได้หรือ

แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องของเธอ ยังไงพอจบการทดลอง เงินห้าสิบล้านก็มากองอยู่ในบัญชี แคหาเงินได้ห้าสิบล้านวอนภายในเวลาเดือนเดียวไม่เห็นต้องคิดให้มากความ มินจoomยิ้มพลางคิดว่าจะใช้เงินห้าสิบล้านนั้นทำอะไรดี ถึงอย่างนั้นหน้าากก็ไม่ได้แสดงสีหน้าใด

ผ่านไปราวสามสิบนาทีถึงได้ยินเสียงเปิดประตู ผู้เข้าร่วมในชุดจัมป์สูทสีขาว สวมหน้ากากและถุงมือบดบังผิวหนังทุกส่วน เดินเข้ามาในสภาพเดียวกันกับเธอทุกประการ

มยองอุพยักพเยตถามเจ้าหน้าที่ว่าให้เข้าไปได้หรือยัง แล้วค่อยก้าวเข้าพื้นที่ทดลอง

พอเปิดประตูก็เห็นพื้นที่สีขาวล้วนเป็นอย่างแรก ไมลี หรือมันคือสีขาวข้าง? เขารู้ว่าจะทดลองในสถานที่เดียวกันกับรอบแรก แต่เห็นแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ หวังในใจว่าจะมีอะไรใหม่ๆ บ้าง

มยองอุเริ่มส่ายท้อจากการอดข้าวเช้า จึงเอ่ยปากถามเจ้าหน้าที่

“ไม่ทราบว่ามีของรองท้องไหม ในห้องอาหารรอบก่อนเห็นมีเยอะเลย...” พูดมาถึงตรงนี้แล้วรีบพูดต่อทันทีเพราะกลัวดูแปลก “คือฉันยังไม่ได้กินข้าวเข้ามานะ”

“ที่ห้องอาหารมีของว่างเตรียมไว้ให้ตลอดครับ แต่ตอนนี้ยังเข้าใช้งานไม่ได้เนื่องจากผู้เข้าร่วมยังมาไม่ครบ ให้เราแบ่งขนมมาให้ไหมครับ”

“ถ้าได้ก็ขอบคุณ”

“โอเคครับ”

พอเจ้าหน้าที่ออกไป ประตูพื้นที่ทดลองก็ปิดลงโดยอัตโนมัติ ตอนนี้เองที่มยองอุรับรู้ได้ว่าถูกตัดขาดจากโลกภายนอกแล้ว

มยองอุผงะทันทีเมื่อเข้ามาในลานจ์ ตอนนี้เพิ่งสี่ทุ่ม เขานึกว่าตัวเองจะมาคนแรกแต่กลับมีคนมาถึงก่อนแล้ว ผู้เข้าร่วมในยูนิฟอร์มแบบเดียวกัน

นั่งสบายใจเลียบอยู่บนโซฟาประหนึ่งอยู่บ้านตัวเอง

“ยินดีต้อนรับ”

หน้ากากส่งเสียงทักทาย ฟังจากเสียงดัดแปลงที่ทุ่มต่ำแล้วน่าจะเป็นผู้ชาย แถมยังเป็นคนที่มียองอุ้มไม่ค่อยชอบมาตั้งแต่การทดลองรอบแรก ดูเป็นคนถือตัว ชอบขวางโลกอย่างไรไม่รู้ เห็นแล้วไม่ถูกชะตา

“สวัสดี”

เสียงดัดแปลงของมยองอุ้มเป็นโทนกลางๆ คลุมเครือจนจำแนกเพศไม่ได้ แบบที่เรียกว่า ‘ยูนิเซ็กซ์’ ละมั้ง

หลังพูดจบมยองอุ้มก็กังวลว่าคำทักทายของเขาอาจสื่อถึงเพศหรืออายุ ไม่รู้ว่าเด็กสมัยนี้ยังรู้จักทักทายกันด้วยคำว่า ‘สวัสดี’ อยู่ไหม มยองอุ้มรีบพูดต่อเพื่อไม่ให้โดนจับได้ว่าเป็นคนมีอายุ

“นี่ควรจะเป็นคนแรก ที่ไหนได้ ฉันเป็นคนที่สอง”

“ฉันเพิ่งเคยมาเป็นคนแรก รอบก่อนเป็นคนรองสุดท้าย มาแล้วก็ได้เริ่มเลยโชคดีสุดๆ คราวนี้ต้องมารอดังห้าชั่วโมง ส่วนคุณก็ประมาณสี่ชั่วโมงครึ่ง”

พูดจบก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักอย่างกับมีอะไรตลก พอไม่เห็นหน้ากันแบบนี้เลยรู้สึกเหมือนเป็นเสียงจากทางอื่นไม่ใช่จากคนที่สวมหน้ากากอยู่ตรงหน้า ทำอย่างไรก็ไม่ชินเสียที

การเรียกขานกันว่า ‘คุณ’ เป็นกฎโดยนัยที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เข้าร่วมในการทดลองรอบแรก เนื่องจากไม่ทราบทั้งอายุ อาชีพ หรือกระทั่งเพศ จึงไม่มีคำเรียกอื่นที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังมีกฎห้ามผู้เข้าร่วมทดลองใช้คำเรียกขานกันด้วย

“ฉันจองห้องนั้น ห้องเดิมที่ใช้ครั้งก่อน”

หน้ากากเสียงทุ่มต่ำชี้ไปทางห้องหมายเลขหนึ่ง ใกล้กับห้องอาหารที่อยู่ด้านในสุด คงจะสื่อว่าอย่าคิดจะแตะต้องห้องนั้นเด็ดขาด มยองอุ้มพยักหน้าอย่างว่าง่าย และเลือกห้องหมายเลขสี่ที่เคยใช้เช่นเดียวกัน

เสียงทุ้มต่ำยังพูดมากไม่ต่างจากรอบแรก มยองอุแคพยกหน้าแบบขอไปที เห็นเยอะเกินกว่าจะแสดงปฏิกิริยาตอบสนองและเอ่ยปากโต้ตอบทุกสิ่ง อีกฝ่ายเริ่มพูดน้อยลงเหมือนไม่ชอบการตอบสนองแบบนี้ ช่วงเวลาแบบนี้เองที่มยองอุตระหนักได้ว่าเขาสบายใจกับ ‘การปกปิดตัวตน’ ที่ความเป็นตัวเองถูกปกปิดไว้ เพราะไม่จำเป็นต้องฝืนยิ้มตามมารยาทหรือเก็บกดความรู้สึกแย่ๆ ไว้ตามลำพัง

และการที่ไม่ต้องสนคำวิจารณ์ของใครนั้นสุดยอดเยี่ยมกว่าที่เขาคิด ให้ความรู้สึกราวกับค้นพบโลกใบใหม่ ตลอดห้าสิบปีที่ผ่านมามีคนบอกมยองอุหมดไฟและซึมกะทือตลอดเวลา บางคนดูแคลนเขาวานิสัยแบบนี้จะไปทำธุรกิจอะไรได้ เขาเป็นคนไม่สู้คนเลยได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อนทั้งที่ในใจกลับเดือดพล่าน คิดตะโกนสุดเสียงว่า ‘เกิดมาเป็นอย่างนี้นั่นยังงี้’ ‘แล้วพวกแกเพอร์เฟกต์นักหรือไง’ แต่ที่นี้ไม่มีใครวิจารณ์เขาแบบนั้น ถึงจะเป็นเพราะ ‘ทำไม่ได้’ ก็เถอะ

ประตูเปิดออก เจ้าหน้าที่นำคูกี้กับขนมปังมาให้ มยองอุเปิดส่วนที่คล้ายกันسادบนบริเวณปากของหน้ากากแล้วกินคูกี้ เขาไม่ได้ทำเรื่องน่ารำคาญอย่างถามหน้ากากเสียงทุ้มต่ำตามมารยาทว่า ‘จะกินด้วยไหม’ และต่อให้กินอย่างตะกละตะกลาม ไม่รักษาภาพลักษณ์ก็ไม่ใช่ไร เพราะด้วยโครงสร้างของหน้ากากไม่มีทางที่คนอื่นจะเห็นปากเขา

อันซูโฮ

ซูโฮถอนหายใจอย่างเสียดายขณะเขียนชื่อในช่องลงนาม เขาไม่ชอบการปกปิดตัวตนด้วยยูนิฟอร์มเฉพาะและหน้ากากตลกๆ นี่สักนิด แม้แต่ชื่อเขายังดูดีขนาดนี้ แหม่นอนว่าถ้าได้เผยโฉม ย่อมเป็นตัวเอกและโดดเด่นเกินหน้าเกินตาผู้เข้าร่วมคนอื่น

โอกาสเข้าสู่วงการบันเทิงเขเองก็เคยมี เพียงแต่สังคมสมัยนี้อ่อนไหวกับประเด็นการกลั่นแกล้งในโรงเรียนและประวัติการเป็นอดีตนักเลง จึง

ตัดสินใจล้มเลิกความฝันนี้ ด้วยความเป็นคนใจร้อน ในสมัยเรียนเลยผ่านเรื่องทะเลาะเบาะแว้งมาบ้าง ถึงอย่างนั้นก็คิดไม่ตกว่าเรื่องพวกนั้นอาจถูกบิตเบียนจนบานปลาย เขาไม่อยากเติมพันธทั้งชีวิตเพื่อชื่อเสียงเพียงชั่ววูบเลยหันมาเป็นนายแบบเสื้อผ้าแบบไม่เปิดเผยใบหน้าแทน อย่างไรก็ตามเขาไม่สามารถหาเงินด้วยอาชีพนี้ไปได้ตลอด ในช่วงที่หัวเหวระเบิดเพราะคิดมากเกี่ยวกับอนาคต เขายังเอิญเห็นประกาศรับสมัครเข้าร่วมการทดลองนี้ จำนวนเงินห้าสิบล้านวอนยั่วชวนให้เขาริบสมัครเข้ามาทันที โดยมีแผนว่าหลังจบการทดลองนี้และได้รับเงินห้าสิบล้านวอนแล้วค่อยกลับมาคิดเรื่องอนาคต

ซูโฮคิดว่าที่เขาผ่านการสัมภาษณ์ได้อย่างรวดเร็วเป็นเพราะหน้าตาอันหล่อเหลา เขาพูดได้เต็มปากว่าต่อให้เจ้าหน้าที่ชายที่นำทางมายังพื้นที่ทดลองจะเป็นคนหน้าตาดี แต่ก็เทียบเขาไม่ติด ด้วยส่วนสูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตร ออกผายไหล่ผึ่ง หน้าตาดีเกินคำบรรยาย หลายคนถึงกับนิทาเขาว่าทำเป็นเท่แต่ยังมีอีกหลายคนชื่นชมเขาวาก็คนมันเท่จริงๆ แน่نونว่าเขาเห็นด้วยกับอย่างหลัง อย่างไรก็ตาม พอออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาเองก็ไม่ต่างจากผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ ส่วนสูงของเขาทำอย่างไรก็ไม่อาจปกปิด แม้จะยืนท่ามกลางผู้เข้าร่วมที่ส่วนสูงและหุ่นเหมือนกันหมด ก็ยังสูงเด่นกว่าคนอื่นเกินห้าเซนติเมตร

แต่สิ่งที่ทำให้เขาหงุดหงิดที่สุดคือเสียงดัดแปลง เป็นเสียงผู้ชายก็จริงแต่เหมือนพวกขุนนางกังฉิน ซึ่งแตกต่างจากเสียงปกติของเขาโดยสิ้นเชิงคิดว่าพอถอดหน้ากากคนอื่นคงอ้าปากค้างกันหมด ซูโฮถอนหายใจด้วยความหงุดหงิดก่อนเดินเข้าพื้นที่ทดลอง

มีสองคนรออยู่ในพื้นที่ทดลอง ฟังจากเสียงดัดแปลงของทั้งคู่ก็รับรู้ได้ว่าผู้เข้าร่วมที่เขาสนิทด้วยยังไม่เข้ามา

กว่าผู้เข้าร่วมทดลองจะมารบทั้งแปดคนใช้เวลาประมาณห้าชั่วโมง
เมื่อทุกคนเข้าสู่พื้นที่ทดลอง ประตูก็ล็อกทันที

ประตูปานนี้จะไม่เปิดอีกเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ เว้นแต่จะเกิดเหตุฉุกเฉิน หรือมีคนก่อความวุ่นวายเพื่อยกเลิกสัญญาแม้ต้องจ่ายค่าปรับก้อนโต สำหรับ ผู้เข้าร่วมทดลองแล้ว เสียงคลิกเพียงเบาๆ จากการล็อกประตูนั้นดังสนั่น รวากับฟ้าผ่า

ไม่มีใครเอ่ยปากทักทายกัน นอกจากสนิทกันมาจากรอบก่อน ยังมี คนเข้ามามากเท่าไร ยังไม่มีใครแสวงทักทายผู้มาใหม่ ต่างคนต่างหลบอยู่ ภายใต้อำนาจ ‘กลุ่ม’ และ ‘การปกปิดตัวตน’

พวกเขาพยายามแยกแยะว่าใครเป็นใครจากเสียงดัดแปลง จากนั้น นั่งจับกลุ่มอยู่แต่กับคนที่สนิทกันจากการทดลองรอบแรก ภาพกลุ่มคนในชุด เหมือนกัน หน้ากากเหมือนกัน นั่งอยู่ด้วยกัน ดูแล้วช่างพิลึกพิลั่น

โนจุนซองไม่สนิทกับใคร เลยรู้สึกว่ามีใครนำคุยด้วยสักคน แต่ นึกถึงการทดลองรอบแรกเขาก็หงุดหงิดจนตัวสั่น มีหลายครั้งที่เขารู้สึกว่า คนพวกนี้สมองทึบ แต่ไม่คิดว่าจะทำตัวเซ่อซ่าจนกิจกรรมไม่สามารถดำเนิน ต่อได้ กระทั่งกิจกรรมที่สำเร็จได้ง่ายๆ แต่ทำตามที่เขาสั่งยังล้มเหลวไม่ใช่ แค่ครั้งสองครั้ง เพราะเจ้ามนุษย์ที่มายุ่งใต้หน้ากากพวกนี้

จุนซองยังมองว่าองค์กรขนาดใหญ่ที่มีความอนุรักษ์นิยมอย่างธนาคาร เป็น ‘โลกของฉัน’ เนื่องจากเคยทำงานเป็นผู้บริหารในองค์กรแบบนี้มาก่อน จึงเป็นคนมีอำนาจมากพอตัว ดังนั้นเป็นธรรมดาที่คำพูดของเขาจะถือเป็นกฎ แม้จะเกิดขึ้นก่อนกำหนดเพราะอายุมากและแบกรับภาระค่าใช้จ่ายมากจน ต้องมารวบรวมการทดลองแบบนี้แล้วก็ตาม ปัญหาคือคำพูดที่เคยถือเป็นกฎของ เขานั้นใช้ไม่ได้กับที่นี่...จุนซองได้แต่หงุดหงิดอยู่ในใจ ไม่รู้ว่าทำไมพวกเขา ถึงได้ซื้อบื้อกันขนาดนี้ มองข้ามผู้นำที่น่าเชื่อถืออย่างเขาไปได้อย่างไร คนเรา ต่อให้ถูกชุดห่อหุ้มบดบังบังยังไงก็ต้องมีออราแผ่ออกมาบ้างสิ ทำไมถึงไม่เห็น ...จุนซองไม่เข้าใจ

จุนซองเป็นคนอ่อนไหวเรื่องความสัมพันธ์ เพราะอยู่ในองค์กรที่บีบ ให้เขาเป็นแบบนี้มากกว่าสี่สิบปี ปกติเขาคงกลุ่มใจที่โดนกีดกันออกจากกลุ่ม

แบบนี้ แต่คราวนี้กลับไม่ ด้วยความที่ทุกคนไม่รู้ตัวตนของกันและกัน และ
ยังอำพรางใบหน้าไว้มิดชิด จึงทำให้เรื่องพวกนี้ไม่กระทบจิตใจเขาสักนิด เป็น
ผลจากการปกปิดตัวตนหรือเปล่านะ หรือว่านี่จะเป็นจุดประสงค์ของการทดลอง
เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมา จุนซอกก็เริ่มคิดไปไกล

ถ้าอย่างนั้นสองคดีฆาตกรรมที่พูดถึงในประกาศรับสมัครหมายถึง
อะไร

ในประกาศพูดถึงสอง ‘คดี’ ซึ่งเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของการ
ทดลองนี้ คือ ‘คดีฆาตกรรมโดยกลุ่มหน้ากาก’ ที่เคยเขย่าขวัญคนทั่วประเทศ
ในช่วงปีที่ผ่านมา และ ‘คดีฆาตกรรมหักข้อต่อ’ ที่เกิดขึ้นเมื่อสิบปีก่อนและ
ยังไม่สามารถปิดคดีได้

ต่างจาก ‘คดีฆาตกรรมโดยกลุ่มหน้ากาก’ คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้จัก
หรือจำ ‘คดีฆาตกรรมหักข้อต่อ’ เมื่อสิบปีก่อนกันไม่ค่อยได้

ประกาศรับสมัครกล่าวถึงสองคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกันนี้ โดยระบุว่ามีการ
นำเบาะแสใหม่ของคดีเมื่อสิบปีก่อน ซึ่งมีเพียงทีมสืบสวนเท่านั้นที่ทราบ มาใช้
ในการออกแบบการทดลองเพื่อไข ‘คดีฆาตกรรมโดยกลุ่มหน้ากาก’ นอกจาก
คำตอบแทนการเข้าร่วมจำนวนมหาศาลแล้ว ยังไม่ลืมนำข้อความเชิญชวนอย่าง
‘รับประกันความสนุก’ และ ‘แปลกใหม่ไม่ซ้ำใคร’ ถึงอย่างนั้นก็ได้อธิบายว่า
สองคดีนี้เกี่ยวข้องกันอย่างไร

แต่ก็พอเข้าใจได้ว่าทำไมถึงต้องทำการทดลองโดยปิดบังตัวตน นั้น
ก็เพราะ ‘คดีฆาตกรรมโดยกลุ่มหน้ากาก’ เป็นการฆาตกรรมโดยปิดบังตัวตน
เช่นกัน การทดลองนี้ถือว่าไม่เลว จัดสรรเวลาอันให้เพียงพอ เวลาเล่นเกม
ก็ค่อนข้างสั้น แค่เที่ยงวันถึงหกโมงเย็น ส่วนที่เหลือเป็นการพักผ่อนตาม
อัธยาศัย บางคนถึงกับยอมเสียเงินไปเข้าค่ายฝึกความอดทน แต่นี่อะไร...รู้สึก
เหมือนได้มาพักผ่อนฟรีๆ แถมยังได้เงินอีก

ด้วยความเป็นคนฉลาดเฉียบแหลม แน่หนอน่าจุนซอกไม่ได้วางใจ
ถึงแม้จะจ่ายค่าตอบแทนก้อนโตแต่การทดลองก็ยังคงเป็นการทดลอง จุนซอก

นึกถึงการทดลองดังอย่าง ‘การทดลองเรือนจำสแตนฟอร์ด’ หรือ ‘การทดลองของมิลแกรม’ เมื่อเห็นประกาศรับสมัครครั้งแรก อย่างไรก็ตาม ในประกาศระบุไว้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทดลองนี้โดยตรง รวมถึงรัฐบาลเองก็ให้การสนับสนุน เลยคิดว่าไม่น่ามีอันตราย

การทดลองรอบแรกเป็นแค่การเล่นเกมนำไปในชีวิตประจำวัน จึงรู้สึกว่ามันน่าจะเกี่ยวข้องกับ ‘คดี’ ดังนั้นในรอบที่สองเขาจึงตื่นเต้นยิ่งกว่าเดิม เพราะรู้สึกเหมือนจะมีอะไรจริงจังขึ้นบ้าง

จนของหลุดจากห้วงความคิดเมื่อรอบข้างเริ่มเงียบลง ไม่ทันไรคนที่คุยกันอยู่ก็เริ่มหมดเรื่องคุย ใช่ว่าอยู่ด้วยกันมาหลายวันแล้วจะสนิทใจกันจนคุยกันได้ทุกเรื่อง

ประตูที่ติดป้าย ‘STAFF ONLY’ อีกฟากของทางเข้าเปิดออก สมาชิกทีมผู้จัดสามคนเดินเข้ามา

จนของรู้จักคนที่เดินนำเข้ามาคนแรก ฮงกีจุง เสาหลักผู้เป็นกุญแจสำคัญของการทดลองนี้ รอบก่อนเขาแนะนำตัวกับผู้เข้าร่วมทดลองว่าเคยทำงานในแผนกคดีอาชญากรรมมาแปดปี ปัจจุบันอยู่หน่วยวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากร ลังกัตสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ แนนอนว่ามีประสบการณ์ในสายงานนี้มากกว่าสิบปี จนของเคยเห็นเขาให้สัมภาษณ์ในรายการโทรทัศน์ รู้อยู่แล้วว่าเป็นคนที่มีทั้งชื่อเสียงและความสามารถ

อายุแค่สี่สิบต้นๆ แต่หน้าตาค่อนข้างเคร่งขรึม สีหน้าท่าทาง คำพูด และแววตาล้วนดูมีเลศนัย ไม่น่าไว้วางใจอย่างบอกไม่ถูก เขาเป็นว่าไม่ใช่คนแบบที่เขาชื่นชม ยิ่งพอเทียบกับสภาพของผู้เข้าร่วมทดลองแล้ว การแต่งกายด้วยชุดสูทสีดำ รองเท้าหนังมันเงา และทรงผมที่ผ่านการจัดแต่งของเขา ยิ่งทำให้เขาดูดีจนน่าหวั่นไส้

ฮงกีจุงกวาดตามองผู้เข้าร่วมทดลองที่รูปร่างหน้าตาเหมือนกันหมด และเริ่มพูด “เราเคยพบกันในการทดลองรอบแรก ในที่สุดก็ได้กลับมาพบกันอีกครั้งในรอบสองสัปดาห์ ยินดีที่พบทุกคนอีกครั้งนะครับ อย่างที่ทุกคน

ทราบ นี่เป็นการทดลองรอบที่สองและเป็นรอบสุดท้าย พวกคุณสามารถใช้ชีวิตในนี้ได้ตามสบาย แต่ในช่วงบ่ายขอให้ตั้งใจร่วมกิจกรรมที่ทางทีมผู้จัดเตรียมไว้ด้วยครับ”

จนช่องถามขึ้นมาทันทีเมื่อถึงจุดจบ “กิจกรรมเหมือนครั้งก่อนไหม”

เสียงดัดแปลงเพศหญิงดังออกมา นี่แหละที่เขาไม่ชอบ แม้ร่างกายอยู่ในวัยกลางคน แต่ยังแข็งแรงกระปรี้กระเปร่า สมองทำงานฉับไว...เสียงแบบนี้ควรมาจากปากผู้ชายภูมิฐานอย่างฉันหรือไม่!

“ต่างจากเดิมนิดหน่อยครับ” ยังก็จึงตอบโดยไว

“กิจกรรมเป็นแบบไหน”

ชายตัวสูงภายใต้หน้ากากถาม น้ำเสียงเปี่ยมความมั่นใจ จนช่องรู้สึกมาตั้งแต่ครั้งก่อนว่าคนคนนั้นเหมือนยืนอยู่บนเส้นแบ่งบางๆ ระหว่างมั่นใจกับหลงตัวเอง ออกผายไหล่ผึ่ง ตัวสูงชะลูด ดูเหมือนจะเป็นนายแบบ ถ้าจะให้ทุกคนสูงเท่ากัน สั้นรองเท่าก็ต้องสูงไม่เท่ากัน ถึงอย่างนั้นก็ยังสูงโดดอยู่คนเดียว ไม่รู้ว่ส่วนสูงที่แท้จริงจะสูงแค่ไหน ไหล่ก็กว้างเสียจนแผ่นรองปิดไม่มิด เพียงแต่เสียงดัดแปลงออกจะแหลมบาดหูไปหน่อย หลับตาฟังแล้วเหมือนพวกขุนนางกังฉิน

ตอนแรกจนช่องนึกว่าเป็นเสียงจริงที่ขยายให้ดังชัด แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ ฟังจากเสียงผู้หญิงดังออกมาจากตัวเขาเอง เสียงดัดแปลงคงไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศสภาพที่แท้จริง

จนช่องกวาดตามองผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ จากรูปร่าง ผู้ชายตัวสูงนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นผู้ชาย แต่สำหรับผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ นั้นเขาแยกแทบไม่ออก

ก็จึงตอบสั้นๆ “เดี๋ยวกั้ทราบเองครับ รอบก่อนก็ไม่มีข้อมูลครับ รอบนี้พวกคุณทำเหมือนเดิมได้ครับ”

จนช่องรู้สึกไม่ถูกชะตาซงก็จึงตั้งแต้แรกพบ เขาปรายตามองก็จึงผ่านหน้ากากพลางคิด คนอื่นจะคิดอย่างไรเขาไม่รู้ ส่วนตัวจนช่องรู้สึกมาตลอดว่า ยังก็จึงน่าจะเป็นพวกไซเชียวลพาท ไม่เคยเห็นเขาเปลี่ยนสีหน้า แสดงอารมณ์

ความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น เห็นได้ชัดที่สุดจากการตอบคำถามและความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมเหนือความคาดหวังของจุนซงถูกรอบ คนที่ปราศจากอารมณ์ความรู้สึกยอมให้คำตอบพิลึกพิลั่น ต้องขนาดนี้แหละมั้งถึงจะรับมืออาชญากรได้

แวบหนึ่งจุนซงสังเกตเห็นดวงตาของกุ๊งหลุมมองด้านล่าง ก่อนจะมองขึ้นมาตามเดิม คงเป็นการกระทำจากจิตใต้สำนึก สายตาเฉียบแหลมของจุนซงจับสังเกตได้จิ้งหลุมมองตามทันที เขาพบว่าบนพื้นมีบางอย่างที่ไม่เคยเห็นก่อนหน้านี้ ในลานจอดรถวางโซฟาเป็นรูปวงกลมให้พอดีกับจำนวนคนมีเส้นบางอย่างขีดอยู่บนพื้น โซฟาบังสายตาจนมองแทบไม่เห็น แต่พอเขาได้ว่าเป็นรูปสี่เหลี่ยม

“ห้ามออกไปข้างนอกตลอดหนึ่งสัปดาห์เหมือนรอบก่อนใช่ไหม”

หน้ากากเสียงทุ้มต่ำยกมือถาม จุนซงถึงกับเดาเลย...ในเมื่อรู้อยู่แล้วจะถามอีกทำไม

“จะล็อกประตูไว้ตลอดหนึ่งสัปดาห์ครับ”

น้ำเสียงของกุ๊งไม่ได้ฟังดูหึงหวงแต่อย่างใด แม้จะเป็นคำถามอย่างนั้น แต่ว่านะ หน้ากากเสียงทุ้มต่ำนั้นพูดมาจริงจังๆ เดียวสักวันก็ได้มีปัญหาเพราะปากตัวเอง

“ไม่ต้องกังวลครับ ในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินอย่างเพลิงไหม้หรืออื่นๆ ประตูทั้งหมดจะปลดล็อกโดยอัตโนมัติ ทุกคนคงจะทราบกันอยู่แล้ว แต่ผมขอย้ำอีกครั้ง ทุกพื้นที่มีการติดตั้งกล้องวงจรปิด ไม่ว่าจะเป็นลานจอดรถหรือห้องอาหาร นอกจากนี้เรายังคอยติดตามสถานการณ์กันแบบเรียลไทม์ อย่างไรก็ตาม ในห้องส่วนตัวของทุกคนไม่มีการติดตั้งกล้องไว้เพื่อความเป็นส่วนตัว ดังนั้นหลังเข้าห้องแล้วกรุณาปิดประตูให้สนิทจนกว่าระบบล็อกอัตโนมัติจะทำงาน เพื่อความปลอดภัยของพวกคุณเอง ส่วนพื้นที่อื่นๆ เรามีเจ้าหน้าที่คอยผลัดเวรกันดูแลตลอด ขอให้ทุกคนวางใจเรื่องความปลอดภัยแน่นอนว่าเมื่อมีเหตุฉุกเฉินหรือเหตุจำเป็น สามารถกด ‘ปุ่มฉุกเฉิน’ ตรงหน้าทางเข้าได้

หากไม่มีคำถามอื่นพวกเราขอตัวก่อนครับ การทดลองรอบที่สองใกล้จะเริ่ม
ต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ และเช่นเคย อาหารเย็นจะเสิร์ฟในเวลาหกโมงครึ่ง
เหลือเวลาอีกสามชั่วโมง ขอให้ทุกคนปลอดภัยและใช้เวลาอย่างคุ้มค่าครับ”

กิจพร้อมทีมงานกลับเข้าประตูที่เดินออกมา บานประตูหนักๆ ซึ่ง
ติดป้าย ‘STAFF ONLY’ ค่อยๆ ปิดลงอย่างเงียบเชียบ ขณะนี้ภายในพื้นที่
ทดลองเหลือเพียงผู้เข้าร่วมทดลอง

เช่นเดียวกันกับการทดลองรอบแรก ประตูบานนี้จะไม่เปิดออกอีก
ตลอดหนึ่งสัปดาห์

มินจุขมวดคิ้วพลงไล่สายตามองหน้ากากของคนตรงข้าม หน้ากาก
ตรงหน้าเอียงคอไปมาอย่างกวนประสาท เธอมองไม่ถนัดเพราะอีกฝ่ายมีวแต่
เอียงหัวไปมาไม่หยุด เล่นเอาหัวเสียไม่ใช่เล่น แต่จะเอ่ยปากต่อว่าอะไรได้
เธอเป็นฝ่ายเอ่ยปากขอตัวเอง คิดว่าเพื่อจะเจอบางอย่างที่จะช่วยให้แยกหน้ากาก
แต่ละคนออก เธอคงไม่ขอดูหรือรู้ว่าจะโดนแกล้งแบบนี้ เป็นความผิด
ของเธอเองที่สุ่มเลือกคนมาโดยไม่ได้ฟังเสียง

“ขอโทษนะ...แต่ช่วยอยู่นิ่งๆ ได้ไหม ขอฉันดูให้ละเอียดหน่อย”

“ฉันก็ตั้งใจยื่นหน้าให้ดูอยู่นี่ไง”

เป็นเสียงผู้ชายแหลมๆ พุดในแง่ดีหน่อยก็เป็นคนร่าเริง ถ้าให้พูดแะ
น้อยตามภาษาชาวบ้านคงเรียกว่า ‘โลกสวย’ ทำอะไรก็ดูทะเลาะแะไป
หมด คิดแต่จะเล่นสนุกไปวันๆ ไม่มีความเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงมากเป็นพิเศษ
แต่ไม่ออกกว่าเป็นเพศไหน แต่ดูจากพฤติกรรมโดยรวม มินจุคาดว่าผู้เข้าร่วม
เสียงแหลมคนนี้เป็นผู้ชาย

“อยู่นิ่งๆ สิ ฉันจะได้สังเกตดีๆ”

ในที่สุดหน้ากากก็หลุดขยับ ยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนหน้ากากห่างกันแค่
สองคืบ มินจุผล่ออกทันทีแล้วรีบย้ายที่นั่ง เว้นระยะห่างได้อย่างแนบเนียน
พลงคิดว่าหน้ากากนี้ยังมองยิ่งหงุดหงิด ไม่รู้คิดยังไงถึงได้ออกแบบมาห่วย

ขนาดนี้

แต่แล้วเสียงผู้หญิงก็ดังขึ้น “อีกตั้งสามชั่วโมงจะให้ทำอะไร ไม่มีอะไรให้ทำเลย”

ได้ยินเสียงคำพูดและน้ำเสียงนั้นแล้ว มินจูนึกถึงผู้เข้าร่วมคนหนึ่ง ที่เดินเท้าเบะ ชอบทำท่าทางใหญ่โต คนที่มีปัญหากับมินจูหลายครั้งในการทดลองรอบแรก

หน้าากตัวสูงตอบ “รอบที่แล้วก็แบบนี้ อยู่กันตั้งแปดคนไม่เห็นมีใครพูดอะไร นั่งกระอักกระอ่วนกันอยู่ตั้งสามชั่วโมง จำได้ไหม”

“ก็นั่นละสิ มัวแต่เกรงใจกันอยู่ได้ กว่าจะลงตัวเรื่องห้อง” เท้าเบะตอบรับ เสียงผู้หญิงดูขัดกับท่าทีกระโดดกระเดกอย่างเห็นได้ชัด

จริงอย่างที่เท้าเบะว่า ตอนทดลองรอบแรกทุกอย่างดูถูกละหลวมไปหมดเทียบกันแล้วตอนนี้ราบรื่นกว่ามาก

โครงสร้างพื้นที่ทดลองเรียบง่ายก็จริง แต่ไม่ง่ายเลยกว่าจะปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ใหม่ ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อการอาศัยอยู่เพียงหนึ่งสัปดาห์ ไม่รู้ว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับการทดลองยังงัย มินจูไม่สนใจ ขอแค่ได้เงินเป็นพอ

มินจูอายุสามสิบสามปี อดีตพนักงานบัญชีของบริษัทนำเข้าส่งออกขนาดเล็ก ว่างานกะทันหันเมื่อสองเดือนก่อน เธอใกล้จะผ่อนชำระหนี้กู้ยืมเพื่อการศึกษาพร้อมค่าครองชีพที่ค้างอยู่สามสิบล้านวนหมดแล้ว ทว่าบริษัทกลับล้มละลาย ไม่ต้องพูดไปไกลถึงเรื่องจ่ายหนี้ เอาแค่ว่าใช้จ่ายในแต่ละวันยังแทบไม่พอประทังชีวิต เธออยู่แบบนี้มาสิบห้าปี ตั้งแต่เริ่มทำงานพาร์ทไทม์ตอนมัธยมปลาย จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง เธอรู้สึกสิ้นหวังเหลือเกิน การเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่ที่ทำงานยุ่งตลอดแต่กลับไม่มีรายได้ที่มั่นคงทำให้เธอกลายเป็นเด็กขาดความอบอุ่น และที่แย่กว่านั้นมินจูรู้สึกของตัวเองต้องหาเงินให้ได้ตลอด จึงเริ่มหางานคนรอบตัวมากขึ้นเรื่อยๆ

ยิ่งอายุมาก ค่าใช้จ่ายยิ่งเพิ่มตาม ทว่าคุณภาพชีวิตกลับค่อยๆ ถอยหลังลงคลอง เธอคิดว่าถ้าได้เงินห้าสิบล้านวนจากที่นี้คงช่วยให้ชีวิตดีขึ้น

ดังนั้นเรื่องอื่นจึงไม่สำคัญสำหรับเธอ

“ทุกคนสบายดีไหม” หน้ากากเสียงยูนิเซ็กซ์ เดาไม่ออกว่าชายหรือหญิง
เอ่ยถามทุกคน

มินจูจำได้ว่าเป็นเสียงของคนที่เข้ามาต่อจากเธอ น้ำเสียงติดเกรงใจ
จนไร้เสน่ห์ น่าแปลกที่ต่อให้ปิดมิดทั้งตัวแบบนี้ยังแผ่อารมณ์ไม่น่าชมชอบ
ผู้เข้าร่วมคนนี้พูดจาอืดอาด ติดนิสัยเอามือจับท้ายทอยเวลาพบเจอเหตุการณ์
น่ากังวลหรือสับสนแม้เขาอาจไม่รู้ตัวก็ตาม เมื่อไม่มีจุดให้ช่วยแยกแยะกันได้
ลักษณะเฉพาะตัวอื่นๆ มักเด่นชัดและช่วยให้จำกันได้อยู่ดี

“ยินดีที่ได้พบอีกครั้ง”

เสียงร่ำเรงตอบรับพร้อมโบกไม้โบกมือ มินจูแบกอยู่ใต้หน้ากาก
ทำอย่างกับฆาตกรกระชับมิตรหรือกินเลี้ยงบริษัทยังไรอย่างนั้น

คนที่สนิทกับมินจูมากที่สุดคือผู้เข้าร่วมเสียงผู้หญิงคนหนึ่ง เป็นคน
นิสัยห้าวๆ และเสียงดังกว่าใคร ทั้งที่กระตือรือร้นแต่กลับโดนเข้าใจผิดบ่อยๆ
เพราะเป็นพวกชอบตะโกนเสียงดัง อย่างน้อยมินจูก็ถูกชะตากับคนนี้ที่สุด
ถึงจะเกือบมีเรื่องกับผู้เข้าร่วมคนอื่นหลายครั้ง แต่ด้วยความตรงไปตรงมา
แบบนี้เองที่ทำให้มินจูประทับใจ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นชายหรือหญิง แต่พอคุย
แล้วเข้าใจกันดี มินจูเลยเดาว่าเป็นผู้หญิง

มินจูอยากตามหาคนผู้นั้นแต่ก็ไม่ว่าอยู่ตรงไหน จนถึงตอนนั้นมินจูยัง
ไม่ได้ยินเสียงของเขาเลย ระหว่างกวาดตาสำรวจรอบตัว มินจูก็อดหัวเราะไม่ได้

ทุกคนสวมชุดเหมือนกัน ใส่หน้ากากแบบเดียวกัน นั่งอยู่ด้วยกัน
เห็นแล้วช่างน่าขันล้นเหลือ ทั้งตลกและแปลกพิลึกในเวลาเดียวกัน มองผ่านๆ
ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าใครเป็นใคร เว้นอยู่คนเดียว ไหล่กว้าง ตัวสูงเหมือนเสาไฟฟ้า
ไหล่กับความสูงของเขาแม้แต่อุปกรณ์เสริมในชุดยังพรางไม่ได้ ใครจะไปรู้
ตานั่นอาจเป็นคนเดียวที่ไม่ต้องใส่แผ่นเสริมสันก็ได้

“สามชั่วโมงนี้เราทำอะไรกันดี” หน้ากากเท้าเบะถาม

“เข้าห้องไปพักผ่อนกันสักหน่อยแล้วค่อยออกมาดีไหม”

หน้ากากเสียงยูนิเซิร์กซ์เสนอ ไม่มีคำตอบจากเท้าเบะ แม้ไม่เห็นสีหน้า แต่เหมือนจะไม่เห็นด้วย

แต่แล้วมินจูกิเอย่ปากขึ้น “คือว่า...คนที่ค่อนข้างเสียงดังอยู่ที่นี้ใหม่ ไม่ทราบว่ายู่ตรงไหน”

“โอ๊ะ! ฉันเอง อยู่ตรงนี้” หน้ากากที่นั่งอยู่บนโซฟากลมผิงตรงข้าม ยกมือขึ้น

“รู้ใช่ไหมว่าฉันเป็นใคร”

“รู้อยู่แล้ว” หน้ากากเสียงดังพยักหน้า แน่นอนว่าจำมินจูกิได้จากเสียง ดัดแปลง

“เอาละๆ เรื่องส่วนตัวไว้ค่อยคุยกันทีหลัง เรามากล่าวเปิดการทดลอง อย่างเป็นทางการเพื่อหนึ่งสัปดาห์ต่อจากนี้กันหน่อยดีไหม” หน้ากากว่าเรียงลูก ขึ้นยืน และยกมือพูดอีกครั้ง

ไม่มีใครเต็มใจ แต่ก็ยืนขึ้นทีละคนสองคนโดยไม่ปริปากบ่น

มยองอุจ้องเขม็งไปทางหน้ากากว่าเรียงที่ชอบทำตัวเรียกร้องความสนใจ พอคนอื่นลุกขึ้นกันหมด เขาก็ไม่ทางเลือกนอกจากต้องลุกตาม หน้ากาก ว่าเรียงกล่าวเปิดการทดลองพร้อมทำหายกแก้วชน ประหนึ่งกล่าวอวยพรก่อน ดื่มฉลอง

สิ้นสุดการกล่าวเปิดไร้สาระนั้น มยองอุกิเอย่ปากขอตัวเข้าห้องไป พักก่อน เขามาถึงเป็นคนที่สอง และตอนนี้ผ่านไปกว่าห้าชั่วโมงแล้วจึงเริ่ม หหมดแรง คำพูดของเขาเหมือนเป็นสัญญาณให้คนอื่นๆ รีบแยกย้ายกันกลับ ห้อง

ภายในห้องไม่ต่างจากเมื่อสองสัปดาห์ก่อน มีเตียงเดี่ยวหนึ่งหลัง โต๊ะ น้ำชาพร้อมแก้วอีกหนึ่งชุด ไปจนถึงห้องน้ำขนาดเล็ก อุปกรณ์อาบน้ำอย่างแชมพู และสบู่ใหม่ยกเซต แถมยังเป็นผลิตภัณฑ์แบรนด์หรูอีก

หน้าห้องน้ำมีตะกร้าผ้าพร้อมฝาปิดสำหรับเสื้อผ้าที่จะซัก เช่นเดียวกัน กับรอบก่อน ตะกร้านี้จะเต็มในวันสิ้นสุดการทดลอง

ไม่มีอย่างอื่นนอกจากนี้ หนังสือสักเล่มก็ไม่มี กล่าวคือห้องนี้มีไว้สำหรับนอนอย่างเดียว ออกจะน่าเบื่อไปหน่อยแต่ไม่แย่ เพราะในลำดับท่าการทดลองนั้นเขาก็ไม่ได้ทำอย่างอื่นนอกจากนอนในห้องโล่งๆ นี่

มยองอุถอดหน้ากากออกด้วยความอึดอัด ก่อนจะเดินไปล้างมือที่เต็มไปด้วยเหงื่อจากความเครียดที่อ่างล้างหน้า เมื่ออากาศเย็นฉ่ำลอยเข้าจมูกและปอดค่อยรู้สึกดีขึ้นมานะหน่อย ในห้องน้ำรอบนี้ก็ไม่มีกระจกติดอยู่ แม้ไม่เข้าใจว่าทำไมหรือไม่มีกระจกมันเกี่ยวอะไรกับการทดลองที่เกี่ยวกับการปกปิดตัวตน แต่คิดว่าคงมีเหตุผล

มยองอุไม่ชอบมองหน้าตัวในกระจกมาตั้งแต่สองปีก่อน แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่ใช้ชีวิตอยู่โดยไม่มองกระจก ทั้งที่มันติดอยู่ทั่วทุกที่แต่กลับไม่จำเป็นสำหรับที่นี่ เป็นประสบการณ์แปลกใหม่อย่างแท้จริง หลังเข้ามาอยู่ในนี้เขามองชีวิตที่ตัวเองทิ้งไว้ภายนอกแตกต่างออกไป

ปีนี้เขาอายุห้าสิบสามแล้ว หลายปีที่ผ่านมาต้องจมอยู่กับความลึนหัวซึ่งพยายาจิตเวชด้านโรคซึมเศร้า ทุ่มเททำงานหนักมาตลอดด้วยหนุ่ม แต่นึกไม่ถึงว่ายังต้องมาตกอยู่ในสภาพแบบนี้ตอนอายุเท่านี้

การสงบจิตสงบใจไม่ใช่เรื่องง่าย หลังธุรกิจที่เขาทุ่มเททั้งชีวิตล้มเหลวลงถึงสามครั้ง ยิ่งเขาเป็นคนละเอียดอ่อนที่ต้องพิถีพิถันกับทุกเรื่องยิ่งทำให้เครียดเข้าไปใหญ่ และเมื่อป่วยใจ ร่างกายก็ป่วยตาม ในช่วงที่เขาติดหนี้หัวโตและใกล้จะยอมแพ้ทุกอย่างในชีวิต ก่อนที่ความคิดสุดโต่งจะกลายเป็นความจริง เขาบังเอิญเห็นประกาศรับสมัครนั้นราวกับชะตาฟ้าลิขิต

ไม่มีอะไรที่เขาทำได้แล้วนอกจากนี้ ตัวเขาตอนนี้ไม่เหลือแรงสำหรับการเริ่มต้นใหม่แล้วเหมือนกัน อีกอย่างการทดลองนี้ยังจ่ายค่าตอบแทนให้ด้วย อย่างน้อยเงินก้อนนี้ก็สามารถช่วยให้เขาจ่ายหนี้ธนาคารบางส่วนยืดเวลาการทวงถามหนี้ไปได้อีกสักกระยะ เขาสมัครเข้ามาด้วยความรู้สึกเหมือนคนจมน้ำที่ต้องคว้าเชือกเส้นสุดท้ายไว้ให้ได้ ในที่สุดสวรรค์ก็เข้าข้าง

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมที่แห่งนี้ถึงเป็นเหมือนสวรรค์สำหรับมยองอุ

ซูโฮคิดว่าทุกคนจะมารวมตัวกันที่ลานจ๋ก่อนมื้ออาหารอย่างในรอบ

แรก

ซูโฮถึงกับคำนวณเวลาว่าจะมาปรากฏตัวเมื่อทุกคนกันมาครบแล้ว เพราะตัวเอกมักขึ้นเวทีเป็นคนสุดท้าย เขาคาดการณ์ว่าตอนนี้น่าจะมาครบแล้วจึงเปิดประตูออกมา แต่สิ่งที่หวังกลับไม่เป็นจริง มีคนออกมาเพียงแค่หก เหลืออีกคนยังไม่ออกมา หันหลังกลับไปมองก็พบว่าหน้ากากระเบิดดังเพิ่งเดินเอื้อมระเหยออกมาจากห้อง และกลายเป็นคนสุดท้ายที่ออกมา

หน้ากากระเบิดดังนั่งข้างหน้ากากระเบิดดังตุ้มต่ำอย่างกับเป็นเพื่อนกันมาก่อน ได้ยินว่ารอบนี้หน้ากากระเบิดดังตุ้มต่ำเข้ามาในนี้เป็นคนแรก

“คุณดูเปลี่ยนไปนิดหน่อยนะ!”

เสียงตุ้มต่ำพูดกับหน้ากากระเบิดดัง หน้ากากระเบิดดังลดเสียงลงราวกับเล่าความลับ

“อ้อ จริงหรอ ครึ่งก่อนฉันน่าจะควบคุมตัวเองไม่ได้เลยพูดเสียงดังเกินไปนะ แถมยังทะเลาะกับคนอื่นอีก...เอาจริงแอบรู้สึกผิดอยู่เหมือนกัน”

“ทำไม มีอะไรอะไรหรอ”

“จะว่าอะไรได้ ยังไม่ทันเห็นหน้าก็แยกย้ายกันหมดแล้ว แคร่รู้สึกว่าได้ทบทวนตัวเองมาแล้วนะ อาจเป็นผลจากการทดลอง...”

“อ้อ เป็นไปได้ แต่ดูท่าจะเป็นผลข้างเคียงมากกว่านะ”

ทั้งสองระเบิดหัวเราะ แม้จะผ่านการดัดแปลงเสียง แต่เวลาหัวเราะน้ำเสียงยังสดใสตามประสาผู้หญิง มั่นใจได้เลยว่าสองคนนี้ต้องเป็นผู้หญิงแน่ๆ ดูจากกิริยาท่าทางแล้วหน้ากากระเบิดดังตุ้มต่ำน่าจะอายุยี่สิบต้นๆ

เมื่อนาฬิกาดิจิตอลบอกเวลาหกโมงครึ่ง ก็ได้ยินเสียงสัญญาณดัง ‘กริ่ง’ ลอยมาจากฝั่งห้องอาหาร ดูท่าทุกคนคงหิวกันแล้ว ถึงได้กรุ๊กกันไปยังห้องอาหารทันทีหลังได้ยินเสียงสัญญาณ

ซูโฮยินดีอย่างบอกไม่ถูกที่ได้มานั่งอยู่ในห้องอาหารนี้ ในขณะเดียวกันก็รู้สึกแปลกๆ ที่ต้องกลับมายังสถานที่ปิดตายนี้อีกครั้ง

การกินอาหารยังเหมือนรอบแรก แต่ละคนจะได้รับข้าวกล่องฟรีมีเยมคนละหนึ่งกล่อง ข้าวต้ม ตะเกียบ และภาชนะต่างๆ ล้วนทำจากพลาสติกแบบบาง หลังกินเสร็จต้องใส่ทุกอย่างลงในกระเบกเก็บงานแล้วส่งไปที่ลิฟต์ส่งของ หากอุปกรณ์กินอาหารขาดตกบกพร่องไปแม้แต่ชิ้นเดียว จะได้รับคำเตือนจากทีมผู้จัด พร้อมหักค่าปรับจากค่าตอบแทนที่ตกลงไว้

ในครัวไม่มีของที่ใช้เป็นอาวุธได้อย่างมีดหรือกรรไกร แต่มีเครื่องชงกาแฟ ไวน์ และเครื่องดื่มต่างๆ เตรียมไว้ให้เสร็จสรรพ จึงไม่มีใครบริพากบ่นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นนั้น กลับกัน ทุกคนดูจะพอใจกับความสะดวกสบายของที่นี่ด้วยซ้ำ

ซูโงก่อนข้างสบายใจตลอดการกินมื้อเย็น เหมือนได้กินข้าวกับคนในครอบครัว อาจเป็นเพราะกินข้าวด้วยกันทุกมื้อมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ แต่เขาคิดว่าคงเป็นผลจากการปกปิดตัวตนมากกว่า นี่เป็นครั้งแรกที่เขาตระหนักได้ว่าการอยู่ต่อหน้าคนอื่นโดยไม่ต้องเสแสร้งแกล้งทำมันสบายใจแบบนี้เอง

เสียงเคี้ยวและเสียงอุปกรณ์พลาสติกกระทบกันภายในห้องอาหารค่อยๆ ถูกลบหายไปด้วยเสียงสนทนาแผ่วเบา เนื้อหาที่พูดคุยนั้นไม่มีประเด็นใดเป็นพิเศษ

วันต่อมา หลังมือเข้าถึงเตียงเป็นเวลาพักผ่อนตามอริยาไย หลายคนเลือกมานั่งเล่นฆ่าเวลาอยู่ในลานจ์ ภายในพื้นที่ทดลองไม่มีอย่างอื่นนอกจากลานจ์ ห้องพักเปิดห้องนอกลานจ์ และห้องอาหาร ก็เลยไม่ค่อยมีอะไรให้ทำ บางทีก็ถึงขั้นสับสนว่าเป็นเวลากลางวันหรือกลางคืน อาศัยดูจากคำว่า ‘am’ ‘pm’ บนนาฬิกาดิจิทัลดูเท่านั้นถึงบอกได้

ในลานจ์ตอนนี้มีคนห้าคน ส่วนหนึ่งจับกลุ่มคุยกันอย่างเอาจริง แต่บางคนก็แยกตัวออกมานั่งเหยียดกายพักผ่อนอยู่คนเดียวบนโซฟา ไม่หลงเหลือความประหม่าอย่างในรอบแรก แม้ต้องเริ่มต้นหาคู่สนทนาด้วยคำถามตลกไร้สาระอย่าง ‘คุณเป็นใคร’ เพื่อยืนยันตัวตนก่อน แต่การคุยกันแบบ

ไม่เห็นหน้าก็น่าจะสนุกไปอีกแบบ เห็นได้จากลีลาที่จับคู่คุยกันเป็นสองคู่ นั้น
ยังไม่มีทีท่าว่าจะแยกย้ายกันเสียที

จนซองหน้านิ้วชี้ขมวด คิดว่าถ้าได้เปิดเพลงฟังบ้างคงดี เพราะหน้ากาก
เสียงดังกับเสียงทุ้มต่ำที่ครองพื้นที่กลางโซฟาคุยกันเสียงดังน่ารำคาญมาก
อยู่ดีๆ เขาก็สงสัยขึ้นมาว่าหน้ากากของคนเสียงดังมีฟังก์ชันปรับระดับเสียง
หรือเปล่า

มีอีกอย่างที่จนซองไม่เข้าใจ คือไม่มีใครเห็นเล่นบนพื้นนี้เลยหรือ

แต่แล้วก็สังเกตเห็นผู้เข้าร่วมคนหนึ่งนั่งอยู่คนเดียวที่ปลายโซฟา
เห็นหนึ่งนั่งอย่างนั้นแต่ไม่ออกเลยว่าใคร จนซองตัดสินใจเข้าไปคุยด้วย พอ
นั่งลงข้างๆ หน้ากากก็เงยหน้ามอง

“ขอฟังเสียงคุณหน่อย”

หน้ากากนั้นนิ่งเฉยแล้วเอาแต่จ้องจนซอง

บริเวณตาของหน้ากากขีดเป็นเส้นทึบตามแนวนอน (—) ช่วยอำพราง
ดวงตา ต้องเพ่งตรงๆ จากด้านหน้าถึงจะพอเห็นได้บ้าง แต่จ้องนานไปก็
น่ากลัวอยู่เหมือนกัน

ไม่ตอบแล้วจ้องทำไม...จับพลันนั้นจนซองเหมือนจะรู้แล้วว่าใคร คง
เป็นคนที่ชอบพูดจาไม่ให้เกิดโรคจิตคนอื่นและสลับออกมาอย่างไม่เกรงใจใคร
ตลอดการทดลองรอบแรก เป็นคนพูดน้อยแต่พูดทีก็จี้ใจดำ หรือไม่ก็ยั่ว
ปลุกปั่นจนผู้เข้าร่วมคนอื่นฯ ลนลาน ดูท่าจะมีคนหัวเสียไม่น้อยเพราะเรื่องนี้

“เสียง”

“...”

นี่มุกเธอ...

จนซองถึงกับยิ้มไม่ออก ได้แต่จ้องหน้าอีกฝ่ายเงียบๆ เป็นเจ้าหน้ากาก
ไม่รู้กาลเทศะนั่นจริงด้วย เขาจำเสียงโทนกลางๆ ไม่ทุ้มไม่แหลม แต่น้ำเสียง
ประชดประชันนั้นได้แม่น แถมยังลีลาการพูดที่เป็นธรรมชาติแบบนั้นอีก
เขาจำได้ว่าเวลาอีกฝ่ายแซะคนอื่นอย่างเป็นธรรมชาตินั้น ต่อให้อยากจะแย้งก็

พูดไม่ออก

“ฮ่าๆ คุณนี่ตลกดีจัง” จุนซองแสรังขำแม่ไม่ขำ โดยมีหน้าากช่วยบดบังสีหน้าเดียดฉันทของเขาไว้ เขาไม่อยากสนทนากับเจ้านี้อีก แต่คิดว่าอย่างน้อยก็ควรจบบทสนทนาให้ดี...จังหวะที่เขากำลังจะพูดอะไรสักอย่าง

“คนที่นั่น่าหงุดหงิดละสิ”

หน้าากข้างแซะถาม ทำเอาจุนซองงงเป็นไก่ตาแตก

“ฮะ?”

“ฉันรู้ว่าคุณคือคนไหน คนที่มีความเป็นผู้นำไง”

“อ้อ ฉันติดนิสัยมาจากการงาน...โอ้เอ๊ย! พลังปากจนได้ ฉันไม่ควรพูดอะไรที่เป็นการเปิดเผยตัวตน”

“แค่ไม่รู้หรอก่อน ว่ากันตามตรง ฉันว่าคนที่นั่นังกันหมด”

จุนซองสับสนเล็กน้อย...ทำไมเดาใจฉันได้ทะลุปรุโปร่งขนาดนี้เนี่ย อีกใจหนึ่งก็โล่งอกที่มีคนพูดในสิ่งที่เขาอัดอั้นตันใจอยู่

หน้าากข้างแซะพูดต่อ “เห็นแล้วใช่ไหม เส้นขีดที่อยู่ใต้โซฟานะ”

จุนซองประหลาดใจ “คุณเห็นเหมือนกันหรือ นึกว่าฉันเห็นอยู่คนเดียว! ไม่เห็นมีใครพูดอะไร...”

“มันคือเส้นอะไร ต้องยกโซฟาพวกนี้ออกถึงจะรู้”

“ไม่น่าห็น ไกลถึงเวลาเริ่มกิจกรรมแล้ว”

ตบๆ...เสียงเคาะไมโครโฟนดังขึ้นเหมือนจะเริ่มประกาศบางอย่าง จุนซองมองนาฬิกาดิจิทัลบนผนังด้วยความเสียดาย ไม่ได้คุยเรื่องน่าสนใจแบบนี้กับใครมานานแล้ว ถึงอย่างนั้นตอนนี้ก็เป็นเวลาบ่ายโมงแล้ว

---ทุกคนหลับสบายกันไหมครับ ผมสงกักจุง ขณะนี้ขอให้ทุกท่านมารวมตัวกันในลานจัด้วยครับ

ผู้เข้าร่วมที่กระจายตัวกันอยู่ตามจุดต่างๆ มานั่งรวมกันที่โซฟา รวมถึงคนที่อยู่ในห้องด้วย

---งั้นเราจะเริ่มกิจกรรมของวันนี้กันเลยนะครับ ใช้เวลาไม่นาน

เช่นเดียวกันกับในรอบแรก

เสียงประกาศดังขึ้นทันทีเมื่อมาครบทั้งแปดคน เหตุการณ์แบบนี้ทำให้ จุนซองตระหนักได้ว่าพวกเขาถูกจับตามองผ่านกล้องอยู่ตลอด ซึ่งเขาไม่ชอบ การถูกสอดส่องและบังคับให้ทำตามคำสั่งแบบนี้

---ก่อนเริ่ม รอบจนทุกคนช่วยกันดันโซฟาไปไว้ข้างๆ หน่อยครับ

ผู้เข้าร่วมกวาดตามองรอบๆ ด้วยความสงสัย เป็นการตอบสนองที่ แสดงถึงความไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเอาโซฟาออก จุนซองคิดว่าถึงเวลาแล้ว ที่จะได้เห็นเส้นบนพื้นนี้ เขาได้เลยว่าคนพวกนี้จะมีสีหน้ายังไง แต่เสียดาย ที่ไม่มีโอกาสได้เห็นสีหน้าที่มีๆ ของพวกเขา

เหล่าหน้ากากช่วยกันดันโซฟาชิดผนัง จังหวะที่โซฟาค่อยๆ เลื่อน ออกไป เส้นที่ขีดไว้ก็เริ่มปรากฏสู่สายตา

“เอ๊ะ? ตรงนี้มีเส้นอะไร” หน้ากากเสียงทุ้มต่ำชี้ขึ้นถาม

“นั่นสิ”

“ทำไมฉันเพิ่งเห็น”

“เมื่อไหร่ล่ะ...”

จุนซองแค้นหัวเราะหลังได้ยินเสียงของพวกคนที่รู้ตัวช้า เขาสบายใจ ที่ได้เหยียดหยามคนอื่นอย่างเต็มที่โดยมีหน้ากากบังไว้

เมื่อเลื่อนโซฟาออกจนเห็นภาพรวมภายในเลานจ์รูปวงกลม ก็จะได้เห็น เส้นขีดยันอย่างครบถ้วน มันคือรูปสี่เหลี่ยมสามช่องใหญ่

“A...B C?”

พยัญชนะ A B C เขียนอยู่บนสี่เหลี่ยมแต่ละช่อง เหล่าหน้ากากมอง ซ้ายมองขวา เหมือนจะถามว่ามันคืออะไร และแล้วได้ยินเสียงอธิบายของ ยังกิจดังออกมาจากลำโพง

---กิจกรรมหลักของการทดลองรอบที่สองคือการตัดสินใจตามสถานการณ์ หมายความว่าอย่างไร ก็คือสมมุติว่าในสถานการณ์หนึ่ง คุณมีตัวเลือก A B C คุณสามารถเลือกตอบเพียงหนึ่งตัวเลือกเท่านั้น แต่มีกติกาพิเศษอยู่หนึ่งข้อ

นั่นก็คือในแต่ละโจทย์ ผู้เข้าร่วมต้องผลัดกันเป็น ‘ผู้ทำนาย’

ผู้เข้าร่วมเริ่มกระซิบกระซาบกัน เพราะเป็นเกมที่ไม่เคยเห็นหรือได้ยินมาก่อน จนของไม่แสดงออกแต่ก็อดสงสัยไม่ได้ ผู้ทำนายอะไร ไม่เข้าใจ

---แล้วทำนายอะไร ก็คือทำนายว่าตัวเลือกไหนจะได้รับเสียงข้างมาก โดยหลังจากได้รับโจทย์ ผู้ทำนายจะต้องทำนายและเลือกคำตอบก่อน แนนอนว่าผู้ทำนายห้ามพูดสิ่งที่ทำนายไว้ จากนั้นผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ ค่อยเลือกคำตอบเป็นลำดับถัดไป

“ถ้าทำนายถูกจะได้อะไร” หน้ากากว่าเรียงถาม

---สำหรับผู้ที่ทำนายผลโหวตเสียงข้างมากถูก จะได้รับเงินรางวัลมูลค่าหนึ่งล้านวอน ซึ่งจะได้พร้อมเงินส่วนที่เหลือหลังเสร็จสิ้นการทดลองรอบที่สอง นอกจากนี้หากผู้ทำนายทายถูกจะได้รับสิทธิ์ในการมอบของขวัญให้แก่ผู้เข้าร่วมหนึ่งคน ของขวัญดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทีมผู้จัดจัดเตรียมไว้ให้โดยเฉพาะ และคัดสรรมาแล้วว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วม หลังจบกิจกรรมวันนี้แล้ว สามารถเปิดของขวัญได้ทันทีภายในห้องพัก

“ของขวัญที่ว่า เป็นพวกโบนัสพิเศษเหรอ”

คราวนี้จุนของยกมือขึ้นถาม

การตัดสินใจตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เป็นกิจกรรมที่แตกต่างจากการทดลองรอบแรกที่เห็นการเล่นเกมอย่างเกมเศรษฐี หมากล้อม เรียงห้า¹ ยูนโนรี² เกมจับกลุ่ม แกรมยังมีของขวัญเพิ่มเข้ามาอีก

---จะว่าอย่างนั้นก็ได้รับ

จุนของหงุดหงิดกับการตอบส่งๆ แบบขอไปทีเช่นนี้มาก ซงก็จึงไม่เคย

¹ เกมเรียงห้า (โกโมคุ หรือ Gobang) ใช้หมากดำและขาวเล่นบนกระดานหมากล้อม ฝ่ายใดเรียงหมากของตัวเองได้ครบห้าตัวก่อนเป็นฝ่ายชนะ

² การละเล่นพื้นบ้านของเกาหลี ใช้ไม้โยนสี่ท่อนเรียกว่า ‘ยุดการัก’ ซึ่งทำหน้าที่คล้ายลูกเต๋า และหมากล่ำสำหรับเดินบนกระดาน ฝ่ายใดเดินหมากเข้าเส้นชัยก่อนเป็นฝ่ายชนะ

ตอบสิ่งที่เขาสงสัยได้ตรงประเด็น และเหมือนจะไม่ชอบถูกถามเสียด้วย

---เรียงลำดับตามหมายเลขห้อง เริ่มจากผู้เข้าร่วมที่อยู่ห้องหมายเลขหนึ่ง และการเลือกครั้งแรกไม่ใช่การตัดสินใจครั้งสุดท้าย トラบใดที่เวลายังเหลือ ผู้เข้าร่วมสามารถโน้มน้าวผู้เข้าร่วมคนอื่นให้เปลี่ยนคำตอบได้ รวมถึงสามารถถกเถียงกันได้ ส่วนนี้ไม่เกี่ยวข้องกับโบนัสพิเศษ ขึ้นอยู่กับเจตจำนงของแต่ละคนครับ

“ต่างจากกิจกรรมรอบก่อนเยอะเลยนะเนี่ย” คราวนี้หน้ากากช่างแซะเป็นคนพูด

---จะว่าอย่างนั้นก็ได้ครับ ถ้าอย่างนั้นจะเริ่มให้โจทย์แรกแล้วนะครับ ตั้งใจเลือกคำตอบให้ดี จากนั้นไปยืนอยู่ในช่องที่เลือกได้เลยครับ

“ขออนุญาต!” หน้ากากตัวสูงโพล่ง “มีคำตอบที่ถูกต้องไหม”

---ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องครับ อย่างที่ผมบอกครับ เป็นแค่ทางเลือกของแต่ละคน

“ในเมื่อไม่มีคำตอบ จะทำกิจกรรมนี้ไปทำไม”

หน้ากากต่างๆ รอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ เป็นคำถามที่ดี แม้แต่จูนซเองก็พยักหน้าตามอย่างไม่รู้ตัว

ไม่เหมือนคำถามก่อนหน้านี้ คราวนี้ยังก็จูงเจียบไปครู่หนึ่ง เหล่าหน้ากากหยุดนิ่ง จ้องลำโพงราวกับจ้องหงก็จูง

---ลองนึกถึงกิจกรรมที่ทำในการทดลองรอบแรกดูสิครับ มีคำตอบไหมครับ

ไม่มีใครตอบได้

---อย่าว่าแต่คำตอบเลยครับ ใครเป็นผู้ชนะเรายังไม่รู้กันเลยนี่ครับ แต่ถึงจะไม่มีผู้ชนะ เรายังเดินหน้าทำกิจกรรมกันต่อ ทุกเกม ทุกการละเล่นเป็นแบบนี้ เป็นการทำความเข้าใจความสนุก เช่นเดียวกันครับ กิจกรรมนี้ไม่ได้มีไว้หาคนตอบถูก

“แล้วมันสอดคล้องกับผลการทดลองที่คุณต้องการยังไง”

หน้ากากแร่เรียงมือพุทแตก คราวนี้ได้ยินเสียงตอบของกัจจันท์
---เรื่องนี้ไม่สามารถตอบได้ครับ เมื่อไรก็ตามที่พวกคุณทราบจุด
ประสงค์ของการทดลอง การทดลองนี้จะหมดความหมายลงทันที เอาละ
ใกล้ถึงเวลาแล้ว เรามาเริ่มกันเถาะครับ

เสียงไมโครโฟนปิดดัง ‘พริบ’ ลงหลังพุทจบ

หน้ากากแร่เรียงแค้นหัวเราะอย่างหัวเสีย ผู้เข้าร่วมภายใต้หน้ากาก
ต่างมองหน้ากันอย่างเอือมระอา เขารู้สึกอย่างนั้นเลยเดาว่าทุกคนคงรู้สึก
เหมือนกันแม้ไม่เห็นหน้า

ตอนนั้นเองที่เสียงประกาศดังขึ้นอีกครั้ง

---กรุณาตั้งใจฟังสถานการณ์ต่อไปนี้

เป็นเสียงผู้ชายที่ฟังดูแจ่มใสและอ่อนโยน คงเป็นสมาชิกคนหนึ่งของ
ทีมผู้จัด

---นี่คือประเทศสหรัฐอเมริกา คุณกำลังเดินอยู่บนถนน เห็นคนสองคน
เดินอยู่บนถนนฝั่งตรงข้ามซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณยี่สิบเมตร คนหนึ่งเป็น
คุณยายถือห่อผ้า อีกคนเป็นชายหนุ่มถือกระเป๋าสตางค์เหมือนเจ้าหนีนอก
ระบบ ทันใดนั้นเอง จู่ๆ คุณยายก็ล้มลงกับพื้นถนน ไม่รู้ว่าบาดเจ็บตรงไหน
ดูเหมือนชายหนุ่มที่เดินสวนมาไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้น แต่แล้วตอนนั้นเองชายหนุ่ม
กลับเดินช้าลง ลำตัวเริ่มโก่งงอ ดูว่าจะเดินต่ออีกไม่ไหวแล้ว เขามีอาการเหมือน
เจ็บป่วยหรือไม่ก็บาดเจ็บ แต่ไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นอะไร พบรอยคล้ายกับ
เชือกรัดบนลำคอของเขา คนบนถนนที่อยู่ห่างออกไปต่างมองด้วยความ
ประหลาดใจ นักเรียนหญิงที่อยู่ฝั่งตรงข้ามซึ่งเป็นคนแรกที่เห็นเหตุการณ์นี้
กลับตกใจจนตัวแข็งทื่อ ไม่มีใครทราบว่าคุณยายเจ็บป่วยตรงไหน มีใคร
ทำร้ายเธอ หรือว่าเธอคิดจะทำร้ายใครถึงโดนทำร้ายกลับ ไม่มีใครทราบว่
มีอะไรอยู่ในห่อผ้าของคุณยายและในกระเป๋าสตางค์ของชายหนุ่ม ไม่ทราบ
ด้วยซ้ำว่าพวกเขาทำร้ายกันเอง หรือมีคนร้ายเป็นบุคคลที่สาม

เริ่มเข้าใจทุกอย่างกะทันหัน ทำเอาเหล่าหน้ากากจับต้นชนปลายไม่ถูก

ได้แต่ยืนนิ่งแล้วตั้งใจฟัง

---เอาละ คุณจำเป็นต้องวิ่งไปช่วยใครสักคนในสองคนนี้ สามารถช่วยได้เพียงหนึ่งคนเท่านั้น คุณจะช่วยใคร A คุณยาย B ชายหนุ่ม

แต่ละคนสาวยตาเลือนลอย ความเสียเปรียบชานทั่วบริเวณ

---ผู้ทำนายสถานการณ์แรกคือผู้เข้าร่วมที่อยู่ห้องหมายเลขหนึ่ง เชิญออกมาตรงกลางครับ

หน้ากากเสียงทุ้มต่ำสะดุ้ง ก่อนจะเดินสับสนุนงออกมาขึ้นตรงกลาง

---กรุณาพิจารณาตัวเลือกเสียๆ และทำนายว่าเสียงข้างมากจะเลือกคำตอบไหน จากนั้นหันไปพูดกับกล้องด้านหลัง โดยไม่ต้องออกเสียง คุณมีเวลาหนึ่งนาที

หนึ่งนาทีนับจากนั้นทุกคนก็เงียบกริบ หน้ากากเสียงทุ้มต่ำยืนนิ่งประสานมือ เหมือนกำลังเฟ่งสมาธิไปที่การทำนาย ระหว่างนั้นขุนของก็ทบทวนโจทย์ในหัวเสร็จแล้ว และกำลังคิดว่าจะเลือกตัวเลือกใด

หลังครบหนึ่งนาที ก็มีเสียงบอกให้พูดคำตอบที่ทำนายไว้ หน้ากากเสียงทุ้มต่ำหันหลังไปมองทางกล้อง ยกมือสองข้างป้องปากบอกคำตอบแล้วกลับมาขึ้นรวมกับผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ

---ถึงตาผู้เข้าร่วมที่เหลือ A คุณยาย หรือ B ชายหนุ่ม กำหนดเวลาหนึ่งชั่วโมงครับ

พร้อมเสียงตัดการเชื่อมต่อลำโพงทันที

บังเกิดความเสียเปรียบใหญ่ มินจุสอดส่องสายตามองผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ
โดยไม่แม้แต่จะขยับหัว ต่างคนต่างสังเกตท่าทีของกันและกันด้วยสายตา ร้อนรนเหมือนไม่รู้จะพูดอะไร

มินจุจับตามองหน้ากากอื่นๆ ทุกคนดูเข้าใจสถานการณ์แล้ว แต่ยังไม่จับทางไม่ได้ว่าต้องทำอะไร อยู่ดีๆ มินจุก็หงุดหงิดกับสถานการณ์ที่ทำให้ทุกคนดูเหมือนพวกที่มึนแบบนี้

เสียงยูนิเซิร์ก ผู้มาถึงเป็นคนที่สองหันพูดกับลำโพง
“ขอฟังสถานการณ์อีกรอบได้ไหม เมื่อกี้ฉันฟังไม่ทัน”
“ฉันด้วย ยังไม่ทันเข้าใจสถานการณ์กับบอกโจทย์แล้ว...”

ไม่นานก็ได้ยินเสียงเดิมผ่านทางลำโพง คำอธิบายจบลงอย่างรวดเร็ว

---สามารถช่วยชีวิตได้แค่หนึ่งคน คุณจะช่วยใคร A คุณยาย B
ชายหนุ่ม กรุณาเลือกคำตอบภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง

ลำโพงตัดสัญญาณไปอีก

เหล่าหน้ากากทยอยกันไปนั่งที่โซฟาซึ่งถูกดันชิดผนัง บรรยากาศ
เคร่งเครียดอย่างกับประชุมใหญ่ มินจุกล่าวความเห็นที่ทำนายไว้จากนั้น
ก็หมดหน้าที่ เธอคอยจับตามองผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ อย่างสบายใจ ความคิด
ผุดขึ้นมาว่าการเป็นผู้ทำนายก็ไม่แย่

“ว่าแต่คำถามนั้นมันอะไร ไม่ใช่สืบหาคนร้ายหรือทายว่าเกิดอะไรขึ้น
แต่ถามว่าจะช่วยใครเนี่ยนะ” หน้ากากำเร็งพูดอย่างร้อนใจ โดยไม่ลืมยกมือ
เช่นเคย

“สรุปคือให้ตัดสินใจเลือกคำตอบในสถานการณ์นี้ แล้วไปยืนให้ตรงกับ
คำตอบที่เลือกไว้ใช่ไหม”

หน้ากากช่างเซะถามพลางชี้ไปยัง A และ B ที่เขียนอยู่บนพื้น หน้ากาก
อื่นๆ พยักหน้าตาม แม้จะเห็นดวงตาเพียงรางๆ แต่ทุกคนกลับจดจ้องคนอื่น
เหมือนพยายามอ่านสีหน้าให้ออก

มินจุเองก็คิดตามไปด้วย ตานี้เธอเป็นผู้ทำนายจึงสามารถเลือกตัวเลือก
ใดก็ได้ แต่ตานั้นต้องเปลี่ยนไปอยู่ตำแหน่งนั้นเหมือนกัน

นี่เป็นโจทย์ที่เฉพาะเจาะจงและแปลกมาก ไม่สิ นี่ไม่ใช่ ‘โจทย์’ ด้วยซ้ำ
มันเป็นแค่ ‘การนำเสนอ’ สถานการณ์ที่ไร้ซึ่งคำตอบเท่านั้น ไม่รู้ว่าทำไมถึง
รู้สึกเหมือนต้องหาคำตอบที่ถูกต้องให้ได้ การช่วยชีวิตคนมีคำตอบตายตัว
หรือว่าต้องช่วยใคร... ถ้าลองกลับมาทบทวนโจทย์นี้ดูสักหน่อย จะพบว่าไม่มี
ทางหาคำตอบที่ถูกต้องได้อย่างแน่นอน ถ้าอย่างนั้นเลือกคำตอบไหนก็ค่า

เท่ากันไม่ใช่เหรอ ไม่สิ ไม่ใช่ ไม่ว่าจะเลือกคำตอบไหนก็มีผลลัพธ์ที่ตามมา
ดังนั้นต่อไปจะมีแค่สองตัวเลือกก็ไม่ต้องเลือกแล้ว

“คือว่า...”

เสียงหน้ากากผู้หญิงดังขึ้นทำลายความเงียบ ไม่ใช่เสียงของเท้าเบะ
แต่เป็นเสียงผู้หญิงคนอื่น เป็นคนพูดน้อยและนั่งหุบขาเรียบร้อย ใครๆ ก็ดู
ออกว่าเธอเป็นผู้หญิง เธอคือคนที่ดูขี้อายและพูดเบาๆ เหมือนขาดความมั่นใจ

มินจูคิดว่าถ้าคนคนนี้เป็นผู้ชาย คงเป็นการพลิกล็อกที่เหนือความ
คาดหมายที่สุดในการทดลองนี้แล้ว จะว่าไป นี่น่าจะเป็นครั้งแรกเลยมั้งที่
ได้ยินเสียงเธอ รู้จักกันใหม่ ก็ไม่ แล้วทำไมต้องเกร็งขนาดนั้น ถึงจะเห็นแล้ว
อึดอัดแต่ก็รู้สึกว่ามันดี

“ว่าแต่...ไม่มีคำตอบจริงๆ เหรอ” หน้ากากเรียบร้อยถามอย่างเกรงอก
เกรงใจ

“ก็บอกแล้วว่าใช่” มินจูตอบอย่างไม่สบอารมณ์

“ถึงบอกว่าไม่มีคำตอบ แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงกังวลแบบนี้...”

จริง...มินจูได้แต่เสียบ

“ทุกคนลองคิดดูกันหรือยัง ฉันไม่ค่อยมั่นใจ แต่เลือกคำตอบได้แล้ว”

เท้าเบะกล่าว ด้วยความเป็นคนที่ดูมั่นใจไปเสียทุกเรื่อง เขาเลยพยายาม
เป็นผู้นำคนอื่นในทุกๆ กิจกรรมของการทดลองรอบแรก ซึ่งนั่นออกจะมาก
เกินไปจนบางทีก็มีปากเสียงกับมินจู

“อะไร”

“คุณเลือกอะไร”

เหล่าหน้ากากให้ความสนใจ เท้าเบะตอบ

“ฉัน...เลือก B ซายหนุ่ม”

“ทำไมล่ะ”

“เหตุผลคืออะไร”

“ตอนแรกคิดแบบคร่าวๆ รู้สึกว่าต้องช่วยคุณยายสิ เพราะถ้าเป็น

ผู้ชาย ฉันอาจเป็นฝ่ายโดนทำร้ายเองด้วยซ้ำ ยิ่งพอนึกถึงเรื่องที่เขาถือกระเป๋าสตางค์เหมือนพวกเจ้าหนี้แล้วยิ่งรู้สึกแปลกๆ พอลองคิดให้ละเอียด ฉันว่าคุณยายต่างหากที่เป็นคนอันตราย ไม่รู้ว่าในห่อผ้านั้นมีอะไร...มิฉฉัพพสมัยนี้ชอบใช้คนที่ดูอ่อนแออย่างเด็กกับคนแก่มาหลอกลวงกันทั้งนั้น จริงไหม”

หน้าการ่าเริงยกมือพูดขึ้นแทรก “หมายความว่าไม่ได้เลือกว่าอยากช่วยใคร แต่เลือกโดยคำนึงถึงความปลอดภัยว่าใครจะไม่ทำร้ายคุณใช่ไหม”

“ทุกคนคิดเหมือนกันไม่ใช่เหรอ ลองพิจารณาสถานการณ์นี้ให้ดีๆ สิ ถ้าต้องเลือกใครสักคนก็ต้องเลือกคนที่จะให้ประโยชน์สูงสุด คิดยังไงก็ดูที่ประโยชน์ให้หมดละ ดังนั้นถ้าไม่ช่วยก็จบแค่นั้น แต่พอบอกว่าจำเป็นต้องช่วยมันก็นะ...ถ้าช่วยแล้วกลายเป็นเราที่เดือดร้อนละ ดูจากที่กำหนดว่าให้ช่วยได้แค่คนเดียว ก็แสดงว่ามีความเสี่ยงบางอย่างอยู่นะสิ” หน้าการ่าเบะอธิบายอย่างลื่นไหล

หน้าการ่าเริงกล่าวขึ้นมาอีก “ฟังดูมีเหตุผล แต่ฉันคิดต่างกันนิดหน่อย” “ยังไง”

“ใครจะให้ค่าเหนื่อยฉันมากกว่า”

คำว่า ‘อาฮา’ ดังขึ้นเสียงหนึ่งเหมือนเพิ่งได้มุมมองใหม่ๆ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเสียงใคร

หน้าการ่าเริงอธิบายต่อ “คืออย่างนี้ เราไม่มีทางรู้ว่าในสองคนนี้ใครมีเงินเยอะกว่ากัน หรือต่อให้ไม่ใช่เรื่องเงิน เราก็ไม่รู้ว่าใครเป็นคนดีที่รู้จักตอบแทนบุญคุณมากกว่ากัน”

“แล้วคุณเลือกใคร”

“ฉันยังคิดไม่เสร็จ แต่...คิดว่าช่วยผู้ชายก่อน เพราะดูมีเงิน เหมือนจะเป็นนักธุรกิจ”

“แต่จะบอกว่าเป็นนักธุรกิจเป็นคนดีกว่าแบบนั้นก็ไม่ได้ถูก” หน้าการ่าเสียงยูนีเชิร์ทพูดแทรก

“ฉันว่าช่วยผู้ชายก่อนนั่นแหละถูกแล้ว”

หน้ากากข้างแฉะเห็นด้วยกับหน้ากากว่าจริง เขาไม่ค่อยแสดงตัวนัก
ทุกคนจึงปิดปากเงียบแล้วตั้งใจฟังเขาพูด

หน้ากากเสียงยูนีเซ็กซ์เอ่ยปากถามทำลายความเงียบ “เงินคุณช่วย
ชายหนุ่ม เพราะคิดว่าเขาต้องมีเงินเหมือนกันหรือ”

“มากกว่าเรื่องเงิน เราไม่ควรมองคนจากรูปลักษณ์ภายนอก แต่ยังไง
ก็มองข้ามรูปลักษณ์ภายนอกไม่ได้อยู่ดี”

“จะบอกว่าเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งสำคัญ คนใส่สูทไม่ใช่คนร้าย แต่
คนใส่เสื้อผ้าแปลกๆ ต่างหากที่เป็นคนร้าย?”

หน้ากากตัวสูงถามกลับ หน้ากากข้างแฉะยังคงใจเย็น แต่น้ำเสียง
กลับเจือความรำคาญ

“ใครเขาพูดถึงการแต่งตัว ฉันแค่พูดถึงสภาพโดยรวม”

“ฉันชอบถือกระเป๋าสตางค์เหมือนกัน รู้ด้วยว่าในกระเป๋านั้นมีอะไร
มินจุแสดงความเห็นที่แตกต่างออกไป

“ไม่ได้มีแค่กระเป๋าสตางค์ที่น่าสงสัย” หน้ากากตัวสูงพูดขึ้นมา เหมือน
ต้องการจะสื่อว่าท่อผ่านก็อันตรายพอๆ กัน

“แต่ว่านะ ไม่มีใครเขาใช้ท่อผ้าทำร้ายกันหรอก ถ้าจะทำร้ายกันจริงๆ
ใช้กระเป๋ามันแรงกว่าหรือ”

มินจุขึ้นเสียง หน้ากากข้างแฉะส่ายหัวทันทีที่เป็นเชิงบอกว่าไม่มีค่าพอให้
คิด จากนั้นถึงเริ่มพูด

“เราไม่รู้ว่าในนั้นมีอะไรเหมือนกันทั้งคู่”

นำหมั่นไฉ่ชะมัด...มินจุคิดพลางจ้องหน้ากากข้างแฉะจากใต้หน้ากาก

ทันใดนั้นหน้ากากว่าจริงก็แสดงความเห็นในอีกแง่มุม

“แต่ที่ฉันรู้สึกแปลกๆ คือในสถานการณ์นี้ทั้งสองคนทรุดลงไปพร้อม
กันเพราะได้รับบาดเจ็บไม่ใช่หรือ เรื่องที่ทั้งคู่บาดเจ็บพร้อมกันน่าแปลกแล้ว
เรายังต้องเข้าไปช่วยอีก? คำพูดที่ใช้ก็บอกเป็นนัยว่าคนใดคนหนึ่งอาจทำร้าย
อีกคน เพราะฉะนั้นถึงจะมีโอกาสบาดเจ็บเอง แต่ถ้าถูกคนทำร้ายจริงๆ คนร้าย

ก็ต้องเป็นหนึ่งในสองคนี่แน่นอนแล้วใช่ไหม”

ได้ยินอย่างนั้นหว่างคิ้วของมินจูก็ขมวดมุ่นด้วยความรำคาญ ฟังแล้วเรื่องมันชักจะซับซ้อนเกินไปแล้ว

“พูดเป็นนัย แต่ไม่ได้พูดออกมาตรงๆ เขาแค่บอกว่า ‘ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น’ คงอยากให้เราเปิดใจรับฟังทุกความเป็นไปได้แล้วค่อยคิดมั่ง” แท้แบบนี้อ้าแขนออกกว้างแล้วเสนอความคิดใหม่

ความเยียบเข้าปกคลุมอีกครั้ง การพยายามคำนึงถึงทุกปัจจัยไปพร้อมๆ กัน ยิ่งทำให้เลือกคำตอบได้ยากขึ้น

หน้ากากตัวสูงทำลายความเยียบ “เอาใหม่ ย้อนกลับไปที่ก่อน เรามาโฟกัสกันที่ประเด็น ‘จะช่วยเหลือ’ กันก่อนดีกว่า คำถามมันแค่นี้เอง ทุกคนลองนึกถึงคำพูดแรกให้ดีๆ เขาบอกว่านี่คืออเมริกา ว่าแต่ทำไมถึงต้องระบุประเทศด้วย แล้วอเมริกาคือประเทศแบบไหน ก็คือประเทศที่อนุญาตให้พกอาวุธปืนได้ไง! เราควรนึกถึงความปลอดภัยกันก่อนสิ โลกสมัยนี้นั่น...”

หน้ากากตัวสูงว่าพลาดตบเข้าผาด ถ้าไม่ใส่หน้ากากป่านี้น้ำลายกระเด็นออกมาแล้ว

มินจูสัมผัสได้ว่าการโต้แย้งนี้จะดูเดือดกว่าที่คิด เพราะยิ่งคิดให้ดียิ่งพบว่าสถานการณ์ดังกล่าวมีประเด็นให้ขบคิดเยอะ และยังเต็มไปด้วยตัวแปรมากมายที่อาจเกิดขึ้น การเลือกเพียงคำตอบเดียวนั้นแทบไม่มีความเป็นไปได้ ยิ่งผู้เข้าร่วมแสดงความเห็นใหม่ขึ้นมา ขอบเขตของการตัดสินใจก็ยิ่งเปิดกว้าง ที่แรกเธอก็สงสัยว่าทำไมถึงให้เวลาตั้งหนึ่งชั่วโมง ที่แท้ก็เพราะแบบนี้

มินจูไม่ค่อยชอบการใช้สมอง ไม่สิ เข้าชั้นเกลียดเลยต่างหาก เวลาเครียดหรือกดดันเธอตัดสินใจส่ายกมื่อเสียผมยาวๆ ของตัวเองตลอด แต่ตอนนี้กลับไม่สามารถทำได้เพราะยูนิฟอร์มที่ใส่อยู่ จึงได้แต่กำแบมือซ้ำๆ คล้ายมีอาการวิตกกังวล

“ไม่ อย่างที่ฉันบอก ถ้าตัดเรื่องคำตอบแทนกับความเสียงออก ยังไง คนที่เร่ร่อนกว่าก็คือคนแก่ เพราะเป็นวัยที่ผิดพลาดไปนิดเดียวอาจหมายถึงชีวิต! คนแก่เนอะแค่หกล้มบนหิมะก็กระดูกหักเสียชีวิตได้แล้ว เพราะฉะนั้น ข้าไปแค่เสียวินาทีอาจตายได้!”

“จะตัดเรื่องคำตอบแทนกับความเสียงออกได้ยังไงเล่า!”

น้ำเสียงของหน้ากากตัวสูงกับเท้าเบะเริ่มมีความจุนเจียว ทั้งคู่ยืนอยู่คนละช่อง แต่กำลังยืนเยื้องกันอยู่หน้าเส้นแบ่งเขต หน้ากากเสียงทุ้มต่ำพยายามยืนห้ามอยู่ตรงกลางแต่ไม่สำเร็จ เธอเป็นเพียงผู้ท่ายาย ไม่ใช่ผู้ดำเนินกิจกรรม

“ใจเย็นๆ ก่อน ไม่ใช่จะมีใครแพ้ชนะสักหน่อย”

มยองอุริบพูดแทรกเมื่อเห็นว่าสองคนนั้นกำลังจะทะเลาะกันจริงๆ เสียงห้ามปรามดังขึ้นโดยรอบ

มยองอุยยืนหันมองนาฬิกา เหลือเวลาอีกแค่สองนาที่ ผลตอนนี้คือ A สามคน และ B สามคน นอกจากผู้ท่ายายแล้ว เหลือคนเดียวที่ยังไม่ได้เลือก

“นี่คุณ ยังตัดสินใจไม่ได้อีกเหรอ” หน้ากากตัวสูงโพล่งถามคนที่ยังคิดไม่ตก เหมือนจะสรุปได้แล้วว่า หันมาโหม่งน้ำวนคนที่ยังไม่ตัดสินใจน่าจะดีกว่าพยายามเปลี่ยนใจคนที่เลือกแล้ว

“ฉัน...ฉัน...อือ...”

เป็นหน้ากากเรียบร้อย

“โธ่เว้ย” เท้าเบะสบถด้วยความอึดอัด ก่อนจะหันหลังกลับไป หน้ากากตัวสูงยังพยายามเกลี้ยกล่อมต่ออย่างสุดความสามารถ

มยองอุ้มองดูสถานการณ์ประหลาดนี้แล้วเกิดความสงสัย ทีมผู้จัดต้องการแบบนี้จริงๆ หรือ

คิดดูแล้วก็ตลก แม้การโหม่งน้ำวนคนอื่นหรือยืนกรานความคิดเห็นตัวเอง จะไม่ช่วยให้ได้โบนัส แต่หลายคนก็ยังกระตือรือร้นหาแนวร่วม ระดับความจริงจังของแต่ละคนต่างกันไปก็จริง แต่ทุกคนล้วนเคยเสนอความคิดเห็นของ

ตัวเองเพื่อให้คนอื่นยอมรับ อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่ง แม้แต่ผมเองก็ไม่ใช่
ข้อยกเว้น

เสียงประกาศจากลำโพงดังขึ้น

---หนึ่งนาทีสุดท้าย กรุณาตัดสินใจด้วยครับ หากไม่เลือกจะถือว่า
สละสิทธิ์ และผู้เข้าร่วมที่สละสิทธิ์จะหมดโอกาสรับโบนัสหรือเงินพิเศษอื่นๆ
อีกเป็นเวลาสามวัน

หน้ากากเรียบร้อยสายหน้าแล้ววิ่งไปที่ช่อง A หน้ากากตัวสูงโหรง
ตื๋อ เท้าเบะจ้องเขม็งใส่หน้ากากตัวสูง ผมของอุกะแล้วว่าอีกฝ่ายต้องไม่พอใจ

---สิ้นสุดสถานการณ์แรก เสียงข้างมากได้แก่ A คุณนาย ตัวเลือก
ของผู้ทำนายคือ A ซึ่งตรงกับคำตอบของเสียงข้างมาก ยินดีด้วยครับ คุณ
ทำนายสำเร็จ

ผมของอุกะวาดตามองผู้เข้าร่วมด้วยความสงสัย

เสียงทุ้มต่ำซึ่งเป็นผู้ทำนายตะโกนร้องอย่างตื่นเต้น ผมของอุกะหน้า
คิ้วขมวด

รู้สึกผิดหวังนิดหน่อย นี่กว่าจะได้ทำกิจกรรมเหมือนรอบที่แล้ว แม้
รอบก่อนจะขัดแย้งกันไม่น้อยระหว่างทำกิจกรรม แต่รอบนี้ดูเหมือนจะแย่ง
กว่าเดิม ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปมีหวังได้ทะเลาะกันรุนแรงแน่ ผมของอุกะสงสัยว่าทีม
ผู้จัดอาจตั้งใจสร้างสถานการณ์เพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์การทดลอง อย่งไร
ก็ตาม แค่นี้ก็เหนื่อยแล้ว

---เนื่องจากทำนายสำเร็จ กรุณาเลือกผู้เข้าร่วมที่ต้องการให้ของขวัญ
ด้วยครับ

หน้ากากเสียงทุ้มต่ำชะงักมองลำโพง

“ตอนนี่?”

---ต้องเลือกที่นั่นที่ครับ

ภายในลานจ์เียบสนิทเหมือนนัดกันล่วงหน้า เหล่าหน้ากากมองไป
ยังหน้ากากเสียงทุ้มต่ำ

มยองอุประหลาดใจที่ลึกๆ แล้วเขาหวังว่าตัวเองจะถูกเลือก แม้จะเป็นแค่ของขวัญที่ไม่มีใครรู้ว่าคืออะไร มันน่าตลกที่เขาไม่รู้ว่าจะทำไมถึงอยากเป็นคนถูกเลือก แต่ในขณะที่เขากำลังคำนวณความน่าจะเป็นออกมาได้ เจ็ดต่อหนึ่ง

“ฉันไม่รู้จกใครสักคน จะให้เลือกได้ยังไง แล้วอีกอย่าง จะอธิบายได้ยังไงว่าใครเป็นใคร”

---คุณสามารถหาจุดเด่นได้ครับ ตัวอย่างเช่น คุณสามารถบอกให้ทุกคนแปลงเสียงแล้วเลือกจากเสียงก็ได้ครับ

“แล้วของขวัญคืออะไร ฉันต้องรู้ก่อนว่ามันคืออะไร...”

---ไม่สามารถเปิดเผยได้จนกว่าผู้รับจะเปิดของขวัญด้วยตัวเอง
ตอนนั้นเองที่แท็บเล็ตพุ่งขึ้นมา

“มันเป็นของขวัญจริงๆ ใช่มั้ย”

---หมายความว่าไงครับ

“ถึงจะบอกว่าเป็นของขวัญ แต่ใช้ว่ามันจะดี”

บรรยายกาศเย็นเยือกราวกับสาดน้ำเย็นขึ้นกลางอากาศ ต่อให้ไม่เห็นสีหน้าภายใต้หน้ากาก มยองอุก็พอรู้ว่าทุกคนคงมีสีหน้าคล้ายโดนตบหน้าอย่างไม่ทันตั้งตัว แท็บเล็ตซึ่งมีความเป็นผู้นำเดินขึ้นหน้าด้วยความคิดว่าคราวนี้พวกเขาทำเกินไปแล้ว

ลำโพงปิดลงครู่หนึ่ง ไม่นานก็เปิดใหม่ พร้อมคำตอบจากทีมผู้จัด

---ความหมายทั่วไปก็เหมือนกันไม่ใช่เหรอครับ ทางเราสามารถบอกได้แค่เป็นของขวัญ เพราะฉะนั้นผู้ทำนายกรุณาตัดสินใจภายในหนึ่งนาที หากเกินหนึ่งนาทีจะถือว่าสละสิทธิ์ในการเลือกของขวัญ

ไม่มีใครกล้าคัดค้าน แทนที่จะสนใจว่าของขวัญนั้นคืออะไร กลับกลายเป็นทุกคนกำลังกดดันเพราะจำกัดเวลาไว้แค่หนึ่งนาที

หน้ากากเสียงทุ้มต่ำค่อยๆ กวาดตามองเหล่าหน้ากากคล้ายครุ่นคิด

ยิ่งรอนานเท่าไร มยองอุยิ่งหวังว่าจะได้ครอบครองของขวัญนั้น ทีมผู้จัด

ลงทุนมหาศาลให้แก่การทดลองนี้ ดังนั้นของขวัญที่พวกเขาเตรียมไว้คงไม่ใช่
แค่ของธรรมดา ถ้าเป็นของขวัญมูลค่าสักล้านทองคงจะไม่ค่อย

“เลือกฉันได้ไหม”

ทุกคนหันขวับไปตามเสียงที่ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ

หน้ากากเรียบร้อยยกมือขึ้น

ตัวอย่าง